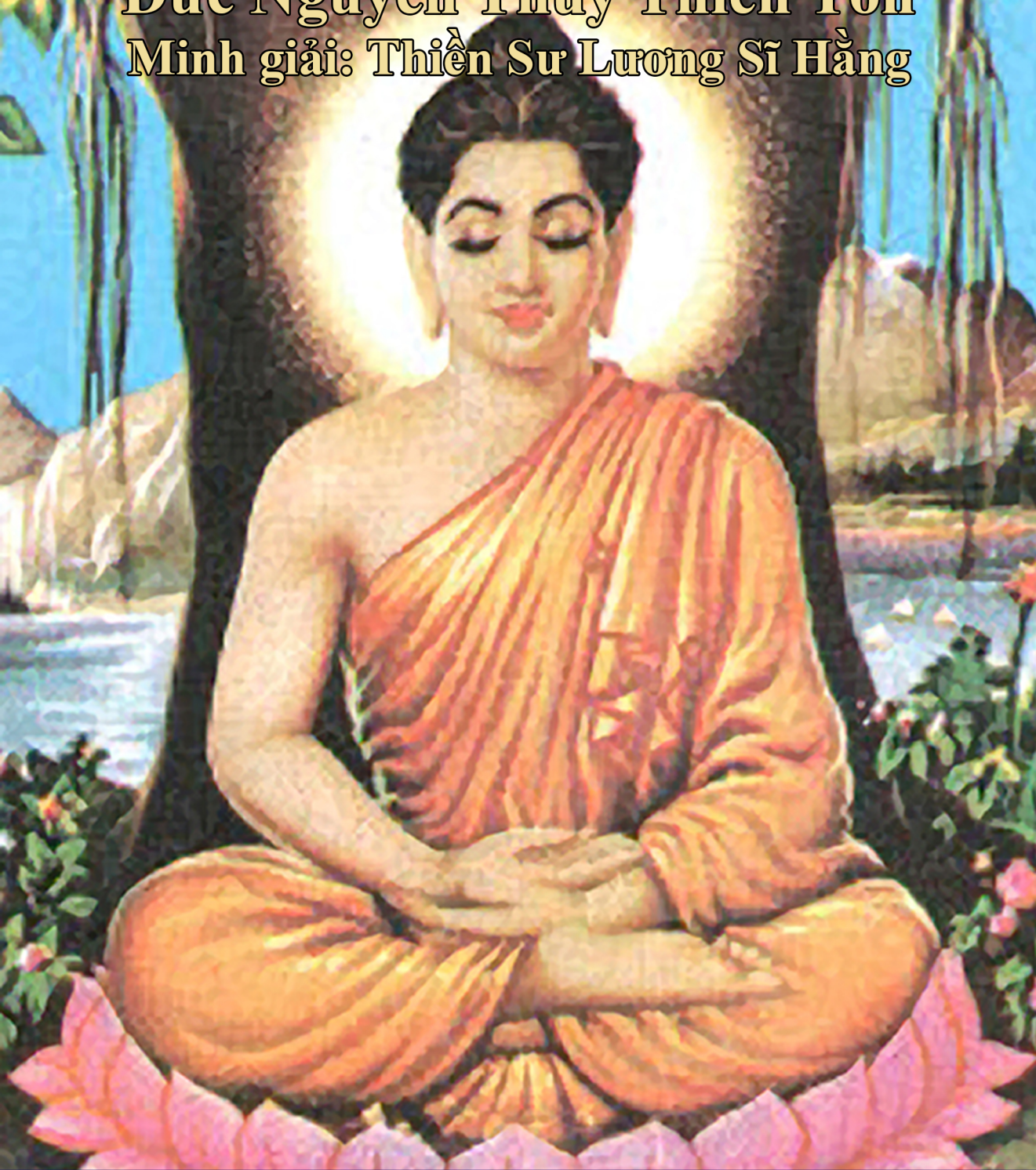

Đức Nguyên Thủy Thiên Tôn
Minh giải: Thiền Sư Lương Sĩ Hằng

TU ĐẠO KINH

VÔ VI PUBLICATIONS

TU ĐẠO KINH

Đức Nguyên Thủy Thiên Tôn

Minh giải: Thiên Sư Lương Sĩ Hằng

Published by
Vô Vi Publications

ISBN: 978-0-9949009-4-4
PDF Version

Copyright © 2016
Lương Sĩ Hằng
and Vô Vi Publications

All rights reserved. No part of this book may be used or reproduced in any manner without written permission.

Published in Canada, September 2016
First Edition

MỤC LỤC

Lời Mở Đầu.....	1
Thơ Tổng Vịnh.....	2
CHƯƠNG 01	4
CHƯƠNG 02	6
CHƯƠNG 03	8
CHƯƠNG 04	11
CHƯƠNG 05	13
CHƯƠNG 06	15
CHƯƠNG 07	16
CHƯƠNG 08	17
CHƯƠNG 09	18
CHƯƠNG 10	20
CHƯƠNG 11	21
CHƯƠNG 12	23
CHƯƠNG 13	24
CHƯƠNG 14	25
CHƯƠNG 15	27
CHƯƠNG 16	29
CHƯƠNG 17	31
CHƯƠNG 18	32
CHƯƠNG 19	33
CHƯƠNG 20	34
CHƯƠNG 21	35
CHƯƠNG 22	36
CHƯƠNG 23	37
CHƯƠNG 24	38
CHƯƠNG 25	39
CHƯƠNG 26	40
CHƯƠNG 27	41

CHƯƠNG 28	42
CHƯƠNG 29	43
CHƯƠNG 30	44
CHƯƠNG 31	45
CHƯƠNG 32	46
CHƯƠNG 33	47
CHƯƠNG 34	48
CHƯƠNG 35	49
CHƯƠNG 36	50
CHƯƠNG 37	51
CHƯƠNG 38	52
CHƯƠNG 39	53
CHƯƠNG 40	54
CHƯƠNG 41	55
CHƯƠNG 42	56
CHƯƠNG 43	57
CHƯƠNG 44	58
CHƯƠNG 45	60
CHƯƠNG 46	61
CHƯƠNG 47	62
CHƯƠNG 48	63
CHƯƠNG 49	64

Lời Mở Đầu

Kính thưa quý bạn,

Tu Đạo Kinh gồm 49 chương với những câu thơ tràn đầy ý nghĩa tâm linh do Đức Nguyên Thủy Thiên Tôn truyền dạy để thức tâm và dẫn dắt chúng sanh trên con đường tu đạo.

Các chương kinh này đã được giảng trong sách "Thiên Đường Du Ký" , và ngày 17 tháng 4, 1986, Thiên Sư Lương Sĩ Hằng đã đọc lại và minh giải thêm trong Khóa 1-Giải Nghiệp Tâm, được tổ chức tại Thiền Viện Vĩ Kiên, Cedar Pines Park, California, USA.

Chúng tôi xin hân hạnh gửi đến quý bạn những chương Tu Đạo Kinh vô cùng quý báu với lời minh giải của Thiên Sư, mong quý bạn sớm thức tâm và luôn hành tiến trên con đường tu đạo.

Vô Vi Publications

Thơ Tổng Vịnh

*Đức Nguyên Thủy Thiên Tôn Thượng Đế
Thương chúng sinh trong bể hồng trần
Luân hồi quán chặt tám thân
Tỉnh xa thiện Đức, Tâm gần ác Ma
Thượng Đế vốn là Cha nhân loại
Xót các con chịu mãi tội tình
Nên ban Tứ Cửu Chương Kinh
Giảng cho Tế Phật, Dương Sinh chép thành
Để dạy cho chúng sinh tu Đạo
Gắng làm lành mà tạo phúc duyên
Đạo thành hồn xác hóa Tiên
Hoặc là khi chết được lên Thiên Đường
Ta như kẻ tha phương cầu thực
Xa quê nhà rất mực nhớ thương
Quê ta chính cõi Thiên Đường
Bởi ta luân lạc mười phương lâu ngày
Nay tìm lối để quay trở lại
Nơi Cha hiền mong đợi các con
Cha là Nguyên Thủy Thiên Tôn
Kinh là lời dạy các con đi đường
Bởi tại cõi Thiên Đường Cực Lạc
Không dung phùng độc ác sân si
Cho nên cần phải tu trì
Thiện là thuyền chở ta về Tam Thanh
Tứ Thập Cửu Chương Kinh rất quý
Tạ ơn Đức Nguyên Thủy Thiên Tôn
Nhất Sơn phụng dịch vẹn tròn
Dâng lời tổng vịnh đội ơn Thiên Đình.*

Dịch giả căn chí,
Nhất Sơn Vũ Quang Hân.

Santa Ana, 19-10-1981

Khóa 1, Vĩ Kiên: 49 chương Tu Đạo Kinh vào ngày 17 tháng 4, 1986.

Lời mở đầu của Thiền Sư Lương Sĩ Hằng:

Ngày hôm nay học được nhiều việc: Tĩnh, Động, Tự Thức, phải không? Có Tĩnh, có Động, có Tự Thức. Tại sao chúng ta phải học Tĩnh và học Động? Vì mang xác phàm, xác phàm là phải động rồi; phải có tâm, phải tịnh. Cho nên hai giới phải học. Học Tĩnh, Động, rồi mới có cơ hội thức tâm.

Nhưng mà đã học chưa? Mới nghe thôi! Đã có ý niệm chưa? Mới gieo thôi, thấy chưa? Thì chúng ta đầy đủ tài liệu để học, như Thiên Đàng Du Ký, Địa Ngục Du Ký. Hôm rày các bạn đi lên Thiên Đàng không. Lên Thiên Đàng, từ Địa Ngục ngồi lên Thiên Đàng, chơi ở trên Thiên Đàng, chơi với Trời Phật, chơi với Thanh Điện, chơi với hạng sang không à, không có chơi với hạng bần! Thì bây giờ tôi mượn **Thiên Đàng Du Ký**, chúng ta từ trên Thiên Đàng học đạo, để khuyên lơn người đời làm sao thức tâm. Thì chỉ có **49 Chương Kinh** mà các bạn đã nghe, anh Tấn đã đọc rồi, nhưng không sao nhớ được chi tiết vì chi tiết không đi sâu thì không nhớ được, nhớ mang máng vậy thôi!

Thì bữa nay chúng ta bình tâm học lại. Vừa nói ra, tâm niệm Phật, để truyền xuống thế gian, các nơi đau khổ, để họ có cơ hội thức tâm và chính phần hồn chúng ta thức tâm và Lục Căn Lục Trần cũng thức tâm.

Biết niệm Nam Mô A Di Đà Phật ngay trung tim bộ đầu, đó là thừa tiếp với Thiên Đàng; mà biết suy nghiệm 49 Chương Kinh thì chuyển hóa xuống thế gian, là do đâu? Ở đâu là thế gian? Lục Căn Lục Trần các bạn là thế gian. Phần ô trược của các bạn là Địa Ngục.

Bây giờ chúng ta: Nguyên Thủy Tứ Thập Cửu Chương Tu Đạo Kinh (49 Tu Đạo Kinh Nguyên Thủy).

CHƯƠNG 01

*Phàm tu đạo kiên công là trước
Phải gia tăng công đức giúp đời
Chăm làm điều thiện cứu người
Tất nhiên sẽ vượt lên ngôi Tiên Thần
Nên các vị Tiên Chân Phật Thánh
Chỉ tích công canh cánh bên lòng
Lòng từ bi rộng mệnh mỏng
Đức cao thân vượt thình không tới Trời
Công đức sẽ sáng ngời bất diệt
Như mặt trời chiếu hết mọi nơi
Tích công lũy đức ai ơi
Là thang mây bước lên Trời Đại La.*

Thiên Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 01: Làm nên việc (lập công)

“Phàm muốn tu đạo, lấy việc lập công làm đầu, giúp người cứu đời, công đức sao cho thực sâu dày, như các vị Tiên Thiên chân chính hàm dưỡng công đức vượt cả các bậc Thánh. Tích lũy công đức đủ ngàn, hình hài và thần khí đều thành Tiên. Công đức không đủ ngàn, hình hài bị hủy diệt, chỉ có thần khí được thành Tiên.”

Hỏi: Tại sao hình hài bị hủy diệt, công đức không đủ ngàn? Chúng ta, cái miệng nói công đức, làm sơ sơ công đức và quên công đức và lợi dụng công đức thì bị hủy diệt. Công đức là ở đâu? Nó nằm ở đâu? Phần hồn của chúng ta là do Trời tạo, Cha Trời tạo. Còn thể xác của chúng ta cũng cấu trúc bởi Siêu Nhiên, chính Ngài đã tạo. Mà cái công đức đó chúng ta không làm, chúng ta quên! Chúng ta lo ra, hơn thua, tranh chấp, tự gieo rắc những sự ám hại trong nội tâm. Cho nên chúng ta, hình hài chúng ta sẽ bị hủy diệt.

“On mưa móc nhuần thấm cả triệu dân, ngọc thanh quý báu xác phàm hóa thành Tiên, tâm hồn siêu thoát hòa hợp cùng tự nhiên.”

Tâm hồn lấy cái gì siêu thoát? Bây giờ các bạn chưa thấy Hồn, làm sao nói siêu thoát? Cho nên các bạn đã dùng trung tâm bộ đầu niệm Phật. Đó, mấy bữa rày tập niệm lần lần thấy nó nhẹ, nó siêu thoát là nó vượt khỏi ngũ hành, ngũ tạng và ý niệm nó nuôi dưỡng nơi đó, nó mới có cơ hội thừa tiếp bên trên kêu bằng siêu thoát. Hút đi lên kêu bằng ‘siêu thoát’, mà hút xuống dưới kêu bằng ‘tạo nghiệp’.

“... tâm hồn siêu thoát, hòa hợp cùng tự nhiên. Tan ắt thành khí, ngưng ắt thành người, ...”.

Đó, tan ra thì nó thành khí, mà ngưng thì nó động; ngưng là nó động thành người.

“... thần thông tự tại, biến hóa không thấy hình, bay đạo ba cõi, ra tối vào sáng. Nguyên cứu vớt hết thấy chúng sinh, không nản lòng thối chí, tự đắc chân đạo.”

Đó, thì bây giờ các bạn thấy rằng từ hồi nào giờ, người ta đi cúng, đi lạy, đi nhà thờ, họ không hiểu cái bí quyết này. Mà các bạn đã biết niệm Phật, tập trung, hội tụ lên trung tim bộ đầu thì cái phần nhẹ đó nó không còn hình hài nữa, nó là: “Không”, nó giao du khắp các nơi. Cho nên nhiều bạn nhập thiền, nhập định vô ngòi không biết “tôi đi đâu?” Nó đang giao du, nó đang hòa tan trong cái cứu độ và không thối chí; thấy sung sướng, nhân hạ vô cùng trong lúc các bạn tham thiền. Thì nhờ cái luồng điện nó mở thì các bạn tương lai mới đắc tới Chân Đạo; mà biết nuôi dưỡng cái đó thì chắc chắn con đường đi không có sai.

CHƯƠNG 02

*Kẻ tu Đạo phải nên trai giới
Thanh sạch là giếng mối Đạo tu
Tâm như gương sáng tự do
Thanh thanh, tĩnh tĩnh chớ cho nhiễm trần
Giữ giới như người dân giữ pháp
Phạm pháp thì người mất tự do
Tu hành phạm giới tâm lu
Như gương bụi phủ bao giờ sáng trong
Dứt lục dục lòng không vọng kiến
Sống thanh bản tịnh tiến Đạo Tâm
Thân Tâm không dính bụi trần
Có mong Thanh Tịnh mới gận Vô Vi.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 02: Chay tịnh giữ gìn (trai giới)

“Sự trai giới là căn bản, là bản là cầu của đạo, luôn luôn một lòng trì trai giữ giới, lòng tà tự nhiên dứt. Chúng sinh phải bỏ ăn mặn, vui sướng, ham thích tanh hôi, để mà chăm lo hành pháp cho có kết quả, chớ như quý đời chuyên ăn thầy chết, bụng đói cứ bị lừa thiêu đốt mãi chẳng hề được no nê. Lại như ruồi nhặng luôn luôn tranh giành nhau những thứ đồ thối tha, ...”.

Các bạn liêng miếng thịt thối tha, thấy ruồi muỗi nó bu, nó tranh giành nhau từ miếng một.

“... phải quên đi mùi tanh tươi để mà hành pháp cho mau kết quả. Ba cung dơ dáy, sáu phủ đục ngầu, sung sướng thấy xác chết, ưa thích chốn tử địa. Phải cắt đứt gốc rễ thị dục, vào cảnh thanh tịnh, không gây ra những nỗi khổ phiền, ác độc, không sinh tâm thiên kiến, không dấy tâm gian tà, coi lời răn dạy giới cấm của Tiên Thánh như luật pháp ở trần gian, ...”.

Cho nên, ngày hôm nay các bạn đã nhận nhiều luật pháp của Bề Trên đưa: Lễ, Nghĩa, Trí, Tín mà các bạn đã có từ xưa, mà ngày nay quên rồi. Bây giờ thức hồn, người ta nhắc các bạn động tâm, rơi lụy: “Tại sao mình có thể quên cái Luật mà mình đem từ Tam Thập Tam Thiên giáng lâm xuống thế gian?”. Vì đó chúng ta rúng động tâm hồn.

“... dẫu có muốn phạm vào song cũng sợ rằng thân sẽ mất tự do.”

Thấy chưa? Tại sao nói “thân mất tự do”? Khi mà các bạn mê một cô gái thôi, là các bạn là con người mất tự do rồi! Si mê một việc nhỏ nhỏ ở thế gian thôi, là các bạn mất tự do ngay. Các bạn thích cái radio, các bạn cũng mất tự do; thích chiếc xe hơi, các bạn cũng mất tự do, thấy chưa? Cho nên luật Trời có, phải hiểu chỗ này. Chớ không phải là tôi có của nhiều là tôi được tự do đâu, hoàn toàn mất tự do!

“Kẻ tu phải hết sức giữ gìn, chuyên chú công phu, giới luật luôn luôn bày trước mặt để mà kính sợ cùng nghiêm chỉnh tuân theo; diệt mọi ý niệm trong đầu, phải dốc tâm mới có thể đạt được sự chân chính.”

Phải dốc tâm, bởi vì con ma lười biếng nó thắng các bạn hàng ngày! Mới nói, mới nghĩ điều đó thì nó đưa điều khác rồi, nó chặn đường, các bạn tưởng là thiệt, té ra con ma lười biếng nó áp đảo!

CHƯƠNG 03

*Đại Đạo vốn tự nhiên Thanh Tịnh
Từ Hư Vô chân chính không hai
Sáng tròn đầy đủ trong ngoài
Chân Không diệu hữu sáng ngời Thái Hư
Kẻ tu lấy thuyên từ tự độ
Hiểu cõi đời vạn sự giai không
Bao nhiêu hình tướng mông lung
Đều là giả ảo nằm trong Luân Hồi
Kẻ tu Đạo tức thời cắt đứt
Mọi thất tình lục dục nhân duyên
Hòa mình vào cõi tự nhiên
Tự nhiên kiến Tính, rõ nhìn Bản Lai
Tâm lúc ấy sáng ngời ánh Đạo
Công Đức nhiều ta tạo cho ta
Có nhà trên cõi Đại La
Bốn mùa ấm khí Xuân hòa muôn năm.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 03: Hiểu rõ bản chất nguồn cội (thức bản lai diện mục)

“Hư vô là cõi tự nhiên, cho nên đạo đã từ đó mà ra, đúng với lẽ một không hai, ...”.

Đạo không có hai đạo đâu, mà có một đạo thôi.

“...thể tính sâu dày tự nhiên, tròn đầy sáng sửa tự đủ, không vướng mắc tư kiến, tránh xa bụi bặm, ...”.

Đó, cho nên người thể gian mắc phải tư kiến mà không biết, tưởng rằng cái chuyện ta nghĩ là đúng. Cứ nhiều đó, là trật! Nó phải tròn đầy, tự nhiên. Cho nên các bạn niệm Nam Mô A Di Đà Phật đây, rồi nó sẽ tròn đầy tự nhiên và xuất phát ngay trung tim bộ đầu. Không còn dựa vào tư kiến, nói: “Tôi muốn vậy, tôi muốn vậy, tôi muốn vậy.” Trật lất hết, không có trúng! Cái đó là tư kiến.

“...tránh xa bụi bặm, học mà không học, tu mà không tu, ...”.

Hỏi: học làm sao mà không học? Học, thì lời nói họ truyền cho mình là cái thức của họ chiếu ánh sáng cho chúng ta và chúng ta tự sáng, kêu bằng “không học”. Thấy chưa?

“... tu mà không tu, ...”

Tại sao tu mà không tu? Tôi thấy rằng: tu là gì? Sự quân bình, mà sự quân bình của tôi có; mà tôi nuôi dưỡng sự quân bình thì do đâu tôi được nuôi dưỡng sự quân bình? Do người tu nhắc tôi. Tôi tới đó tôi học tu, nhưng mà tôi không tu, bởi vì tôi biết tôi có quân bình và tôi trở lại với sự quân bình của tôi, tôi đâu cần phải tu, thấy không? Tu mà không tu, học mà không học: Có phải trong bạn tự nhiên mà có không? Thấy rõ cái này.

“... tu mà không tu, ung dung ở ngay chính giữa, không thiên lệch về một bên nào, không đi không ở; không giữ không bỏ; không vui không buồn; không sống không chết; không xưa, không nay, đó mới thật là giác ngộ về giải thoát.”

Có phải quy Không là đúng không các bạn? Cho nên, nhiều người nói rằng: “Ông Tám ông dạy quy Không, vậy tôi bỏ hết cho nó thành Không.” Bỏ đâu có được, xác của bạn mà! Nó có sự giềng mối rõ rệt, các bạn phải cho nó trở về tự nhiên và hòa hợp với siêu nhiên thì nó hội đủ cái vòng chơn lý, lúc đó kêu bằng: ‘giải thoát’, lúc đó kêu bằng ‘buông bỏ’. Vì buông bỏ là gì? Quán thông. Có cũng được mà không có cũng được. Có cũng như không mà không cũng như có, thì các bạn mới thấy rằng tự tại, an nhiên trong nội tâm của chúng ta. Còn nếu mà tôi nói: “Tôi thiếu cái này không được!” Thiếu cũng được chứ! Khi mà tôi thanh tịnh rồi, tôi thấy rằng: có cũng như không, không cũng như có. Tôi đi tới chỗ giải thoát, mà vui cũng được mà buồn cũng được, hai cái nó cũng một mà thôi!

Còn người đời, họ bị xa cách, ngăn cách ở chỗ đó: sự vui và sự buồn kích động họ, họ mới đùng đùng nhau đi tìm. Tìm, rốt cuộc, vui là cái gì? Nó cũng vậy đó thôi! Các bạn hàng ngày vui, rồi rốt cuộc nó cũng vậy đó thôi! Rồi các bạn hàng ngày buồn, rồi cực buồn, rồi nó cũng hòa vậy thôi, nó cũng đi tới Không.

Cho nên chúng ta tu về Pháp Lý Vô Vi, khi mà chúng ta làm Pháp Luân Thường Chuyển đầy đủ rồi, buồn ghê lắm! Thấy càng ngày càng cô đơn. Tu cái pháp gì mà càng ngày càng cô đơn, muốn xa lánh tất cả mọi người? Là cái tạng Phế nó đang khai, nó đi tới cực buồn, nó mới đi tới chỗ bình minh sáng lạng trong nội tâm. Vui cũng vậy, tạng Tâm mở, nó đi tới cực vui nó mới đạt tới tịnh. Cho nên Ngũ Tạng mở đều là Chơn Tâm của các bạn, đó là cái Thức đó bạn. Ngũ tạng mà mở đều hết là Thức; mà Ngũ Tạng chưa mở, nói thức chớ chưa bao giờ thức.

Cho nên Bè Trên thương các bạn, nhắc các bạn: “Một bọn ngu đàn!” Nói cái câu đó nó nặng quá! Để chi vậy? Để các bạn dòm lại cái chỗ ngu của tôi ở chỗ nào. Mà cái bạn đạo kia nó nhập xác rồi nó cứ nói tôi ngu đàn, tôi tức quá! Cái mặt con nhỏ đó mà nó nói tôi ngu đàn, tôi tức quá! (cười) Khi mà tôi dòm lại: thiệt, tôi có cái ngu! Càng dòm, thấy càng ngu! Mà nếu không nói mạnh đó, làm sao mình dòm thấy được? Nói mạnh, mình thấy ngu đàn chỗ nào chứ! “Tôi sáng suốt vậy, mà nói ngu đàn?”. Thiệt là ngu! Ngôi chình inh đó, Ngũ Tạng, Ngũ Uẩn, mà không biết nó nằm ở đâu, mà chưa bao giờ vô coi thử đồ đạc còn hay là mất? Thấy chưa? Ngũ Tạng, nhân viên nó làm việc, nó lười biếng, nó ngủ hay nó làm gì ở trong đó, cũng không biết nữa! Không thêm lo cho nó, bỏ nó, phải ngu đàn không? Ông chủ không biết làm ông chủ; ông vua cũng không biết làm ông vua; mà thằng hề cũng không biết làm thằng hề nữa. Phải ngu đàn không?

À, chúng ta nhìn nhận, thấy ngu đàn! Thì Bè Trên nhắc, để chi? Để mở cho chúng ta tiến. Chúng ta cảm ơn cái tia sáng vô cùng, tia thanh tịnh vô cùng! Mà trước khi Người được cái sự thanh tịnh đó, Người cũng ngu đàn như chúng ta.

Cho nên Cha Trời nói rằng, “Các con khổ, là Cha khổ. Cha đang sống với các con. Cha đã ngu muội như các con.” Đó, Ngài mong rằng các con tu để các con sáng, trở về tối-sáng một lượt, các con mới làm việc với Cha được. Luôn luôn nhắc nhủ như vậy.

“Coi muôn hình tướng đều là hư không diệt trừ mọi ảo ảnh trần gian, thể nhập tự nhiên.”

Thấy chưa? Chúng ta thấy tất cả là Không. Khi mà các bạn trở về với các bạn rồi, các bạn dòm người khác, có cái gì đâu? Nó cũng một khuôn như chúng ta, rồi rốt cuộc nó quy Không. Cho nên khi các bạn đứng trên micro, các bạn ở đây nói 57 người, hay 50 ngàn người, hay 5 tỷ người thì các bạn chỉ thấy có một người thôi: một điểm Linh Quang sáng suốt. Đứng trước micro, không có bờ ngõ. Các bạn trở về với cái Chơn Không của các bạn thì đứng ở trường hợp nào các bạn cũng không động. Cho nên tất cả những cái gì các bạn có ở đây là sẽ quy Không, chắc chắn nó như vậy. Cái định luật đã vạch ra rồi: Sanh, Lão, Bệnh, Tử, Khổ. Rồi một ngày nào các bạn chết, các bạn đâu có ôm cái xác này được? Người khác ôm cái xác này đi chôn. Mà người đời thì dự trù: tôi bao nhiêu tiền, rồi tôi viết di chúc bấy nhiêu, rồi để lại bấy nhiêu. Rốt cuộc đâu có lấy được cái gì đi đâu, mình thấy không? Đạo là Không. Phải trở về cái Không mà phân tích Không, quán thông rồi mới nhận định rõ cái Không. Lúc đó cái dưng chí, nó mới đạt tới sự thanh tịnh.

CHƯƠNG 04

*Người làm thiện Thánh Thần hoan hỷ
Làm mười lành Thổ Địa ghi danh
Ai làm trăm việc hiền lành
Đông Hoa Đại Đế ghi rành họ tên
Làm ngàn thiện Cửu Huyền Thất Tổ
Hưởng phúc và thác trở thành Tiên
Làm muôn điều thiện trở lên
Ngọc Phù xuống rước thẳng Thiên giữa ngày
Kẻ tu Đạo ngày đêm phải nhớ
Làm thiện là lợi độ cho ta
Lợi người, lợi Đạo là ba
Thiện là cái vốn để mà tự tu.*

Thiên Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 04: Thiện ứng (đức thiện ứng nghiệm)

“Người có được một đức thiện, trăm thần hoan hỷ, ...”.

Đức Thiện này, nó làm sao? “Thập thiện, thập ác, dĩ hòa bình” Phải biết rõ cái thiện như cái ác mới là làm thiện được: toàn Ngã trong cơ thể các bạn, Kinh Di Đà đã dạy rồi, thấy không? Thức tâm, phải hiểu. Các bạn có bên trái có bên mặt; có bên ác có bên thiện mà các bạn không hiểu. Cho nên tu thanh tịnh rồi các bạn thấu đáo cái giá trị của chữ ‘Thiện’. Đó, lúc đó các bạn mới thấy rằng: Ta lười biếng, ta trì trệ, ta không chịu xây dựng cho ta, ta không chịu lo lắng cho chính ta. Mà ta lo lắng cho chính ta rồi chúng ta sẽ thấy tất cả: Quán thông rồi thì mới biết cái giá trị của thiện và chúng ta sẽ hướng thiện. Các bạn làm thiện, mà các bạn biết được cái việc ác và thiện, là các bạn là người quán thông rồi.

“... người có được mười đức thiện, thần số mệnh đều tính đủ.”

Đó, Thập Linh. Con người có Thập Linh, mà biết khai minh tâm thức rồi thì đều tính đủ, lúc nào cũng điều hòa và không có nghịch bất cứ ai.

“Người có trăm đức thiện đều được Đông Hoa ghi vào sổ cái. (Người) có ngàn đức thiện, ân phước tới bầy tổ, ...”, thấy chưa?

“... chết được thành tiên, có đủ vạn đức thiện, được Ngọc Phù xuống nghênh đón, được Thiên Thần tới châu, bay lên trời giữa ban ngày.”

Đêm rày, các bạn thấy có Thiên Thần tới châu không? Có không? Có! Tôi ngồi đây nói chuyện, cho những xác lên đứng hai bên, để phân tách và phụ giúp trong

cái cơ độ tâm thức cho các bạn. Hỏi chứ, các bạn có cái đó không? Có chứ, có Long Thần. Nhưng mà các bạn chưa tỉnh, chưa nhận thức, chưa điều động được. Nếu mà các bạn xây dựng đức thiện, quán thông rồi thì tự nhiên cái gì các bạn cũng có.

Cho nên chúng ta khổ hạnh tu, để chi? Để đạt tất cả. Chớ tu không phải hiểu một góc mà bỏ một góc, chúng ta không làm điều đó. Chúng ta tu để hiểu tất cả. Cho nên chúng ta phải dày công, phải bỏ công, phải tu luyện mà trở về với Chơn Thức của chúng ta là Điện Quang. Nếu bạn không có Điện thì Ngọc Phù xuống rước bạn, là rước cái gì? Điện nó mới nhanh, nó mới chạy theo được. Còn cái xác này mà xuống rước nó, nó đâu có đi! Nó là ở thế gian, phải trả lại thế gian, không đi. Nhưng mà cái thức của các bạn, cái hồn của các bạn mới đi được, là Điện.

CHƯƠNG 05

*Thấy người chết ta thường thương hại
Mà thân mình mình lại không thương
Tứ Đại giả hợp một trường
Cho ta thành thịt thành xương lâu gì
Tứ Đại rồi là khi ta chết
Vậy thì ta phải biết thương thân
Lấy Nước nặn Đất nung Tâm
Bể hun Lửa đúc thành Thân lâu bền
Thì Thân sẽ thiên niên bất hoại
Như kim cương bền mãi không hư
Đó là tích Đức hành Từ
Đạo đưa ta tới Chân Như khó gì.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 05: Luôn luôn giữ gìn pháp lực (pháp lực năng hãn)

Là “Thấy cảnh chết chóc sinh lòng từ bi, không biết tự buồn thân mình, thân do tứ đại nước lửa gió đất giả hợp thành, giống như đồ vật làm bằng đất, nung trong lò cho chắc lại. Thân người là đồ, pháp là lửa lớn, nên có thể nung đúc thân người thành thân không thể hủy hoại.”

À, cái câu này, các bạn cũng thường nghe anh Tấn đọc, nhưng mà các bạn không có hiểu đâu!

“... *thấy cảnh chết chóc sinh lòng từ bi, ...*”: vì đồng loại với nhau tại thế, con thú chết chúng ta cũng động lòng, đừng nói con người chết. Đó là chúng ta cảm thức ngay huynh đệ trong quả địa cầu này, chung sống, đồng hưởng một nhịp thở của Càn Khôn Vũ Trụ, đáng Cha Trời.

“... *không biết tự buồn thân mình, ...*”: phải dẹp tự ái, không có buồn thân mình, không có tội nghiệp.

“... *thân do tứ đại nước lửa gió đất giả hợp thành, ...*”: Đó, chúng ta không có nước, không nói chuyện được. Cây cỏ không mọc, chúng ta không có sự sống.

“... *nước lửa gió đất giả hợp thành, ...*” rồi nó sẽ tan. Khi mà chúng ta hiểu được, tâm chúng ta tự nhiên, mấy dòng chữ này, tâm cũng định rồi.

“... *giống như đồ vật làm bằng đất, ...*”: Trong cái xác tôi, mà nói đồ vật làm bằng đất? Không có mặt trăng mặt trời, không có nóng lạnh nung nó, nấu nó,

làm sao mà nó cứng cáp lên, đi đứng được? Trong cái xác bạn có xương đó bạn, phải nhờ sự nung nấu nó mới kết thành.

“... nung trong lò cho chắc lại. Thân người là đồ, pháp là (lò) lửa lớn, ...”: Phải Đốt không? Lò lửa của Càn Khôn Vũ Trụ đang chiếu cho các bạn, đang đốt các bạn hàng ngày, mà để chuyển qua sanh, lão, bệnh, tử, khổ.

“... nên có thể nung đúc thân người thành thân không thể hủy hoại.”

Đó! “... nên có thể nung đúc thân người thành thân không thể hủy hoại.”: Cái lửa Trời, mà chúng ta biết được cái căn bản của phần hồn chúng ta thì chúng ta đâu có hủy hoại được? Cho nên, trước khi chúng ta giáng lâm thể xác này, bằng một giọt máu, nhưng mà lần lần nó thành cái hình hài. Từ nó, nung đúc thành cái thân không thể hủy hoại được. Rồi khi nó chết rồi, bây giờ chúng ta chết, chúng ta đem cái phần thanh tịnh đó, rồi cũng ở trong cái giới khác; nó ra, hiện một cái thân khác.

“Lửa là ánh sáng công đức, tâm đức ngày một tích lũy, tới khi ánh sáng chói lòa tức là thân mềm dẻo pháp thành thân cứng tựa kim cương, không phá hủy nổi được.”

Cái này, người ta nói về Đốt. Nhưng mà “... tới khi ánh sáng chói lòa tức là thân mềm dẻo pháp...” là Đốt đó. Xuất ra rồi các bạn có tay có chân đang hoảng.

“... thành thân cứng tựa kim cương, không phá hủy nổi được.”, cho nên hồn bất diệt ở trong này, cắt nghĩa cho các bạn thấy rằng Đốt Hình là bất diệt. Ngày hôm nay, đường chúng ta đang đi đây là Đốt Hình. Chúng ta thấy rồi: 20 tuổi, 30 tuổi, 40 tuổi, tóc bạc, thấy rồi, thấy già rồi. Cái phần này nó bỏ, nhưng mà cái phần kia càng ngày càng trẻ, nếu chúng ta là người tu. Chúng ta nung đúc thân chúng ta, chúng ta sẽ có một cái toàn thân, cái Kim Thân bất hoại để hành Đạo hợp pháp chơn chánh.

CHƯƠNG 06

*Sống ở đời như người leo núi
Vật báu nhiều chẳng cúi nhặt chi
Để khi xuống núi hỏi thì
Không hề có báu ra về trắng tay
Kẻ sống ở đời nay đâu khác
Báu vật là tránh ác làm lành
Thiện nhân của báu để dành
Để khi mình chết trở thành vốn riêng
Thấy việc thiện chăm siêng tích lũy
Phúc báu nhiều Đạo vị cao siêu
Tích vàng chết chẳng mang theo
Tích lành, tích Đức được đeo bên mình.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 06: Tích thiện làm quý (tích thiện vi bảo)

“Kẻ lên núi báu, đi khắp đó đây, vật báu ngổn ngang, thứ gì cũng quý giá, khi xuống núi chẳng lẽ không đem theo được một món gì sao? Về tay không thì bị coi là khinh thường vật. Người ta sinh ra đời như được trèo lên núi quý giá vì mọi thứ thiện duyên đều quý báu. Người không tạo đức thiện thì khi chết đi chẳng khác nào kẻ trèo lên núi có nhiều báu vật, song khi xuống lại tay không, chẳng mang theo được chút gì, thật là có mắt như mù, sau này có hối hận cũng chẳng kịp.”

Thấy chưa? Chúng ta đi lên núi thấy vật báu, nhưng mà khi xuống núi là tay không, không có thể đem cái gì đi được hết. Mà khi chúng ta tới thế gian này, chúng ta ôm của cải, này kia, kia nọ. Mà một ngày kia chúng ta ly khai rồi, cũng tay không. Đâu có gì! Đâu có gì mà phải tiếc thương, mà làm cho ta mù và tranh chấp giết chóc lẫn nhau, làm cái chuyện mất giá trị của tâm hồn của chính chúng ta! Khi chúng ta chết rồi là chỉ có hồn đi thôi, vật chất đâu có thể cùng đi với chúng ta. Cho mỗi người tu Vô Vi đều hiểu điều này: hiểu của cải ở thế gian tranh giành cho kỳ được, nhưng mà rốt cuộc cũng phải ra đi bằng hai tay không.

CHƯƠNG 07

*Thân con người đục tình làm ô
Tâm con người duyên nợ làm ô
Thân người khi bị dính nợ
Nước đời, nước suối hay hồ tắm đi
Riêng Tâm người nhờ vì lục đục
Tắm nước đời vẫn đục vẫn nhờ
Phải dùng pháp thủy rửa vô
Ấy dòng suối Đạo phải lo tắm nhiều
Thân Tâm bản thủy đều rửa hết
Thanh Tịnh rồi mới biết Vô Vi
Gương Tâm còn ướ bụi thì
Làm sao soi tỏ lối về Đại La.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 07: Làm sạch ghét

“Thể xác không sạch sẽ, bụi bặm dơ dáy bám đầy nên phải lo tắm rửa. Tâm bụi bặm không thanh tịnh. lục căn bị nhiễm, nếu không lo tẩy rửa ắt bị mê muội. Do đó thân dơ dáy có thể dùng nước trần gian rửa sạch, còn tâm ô ướ phải có nước Pháp mới rửa sạch nổi, lục căn mà trong sạch, các lỗ chân lông sẽ sáng sủa, không một sợi lông, sợi tóc bị ô nhiễm mới mong sống đạo.”

Các bạn thấy không? Ngày hôm nay chúng ta may mắn, chúng ta được cái Pháp để rửa tâm, cái Pháp Luân Thường Chuyển là rửa tâm các bạn, rất rõ rệt. Chúng ta may mắn, chúng ta rửa hàng ngày. Hàng đêm chúng ta công phu, chúng ta dùng Pháp Thủy rửa tâm, Thanh Khí Điền rửa tâm. Chúng ta may mắn được cái pháp này để thực hiện cái Pháp Luân Thường Chuyển.

CHƯƠNG 08

*Con người ta một khi nếm mật
Vị ngọt liền thấm khắp miệng môi
Lời Đức Thiên Tôn dạy đời
So cùng với mật tuyệt vời hơn xa
Lời thế tục nói ra sưng nhạt
Lời uế ô bản ngập vào tâm
Riêng lời của Đạo tình thân
Vị thơm ngọt thấm vào thân nhiều người
Từ cửa miệng đồng thời khi thuyết
Nói ra là phân biệt chính tà
Riêng lời Đạo Đức nói ra
Luôn luôn thanh tịnh chan hòa từ bi.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 8: Mùi vị của đạo

“Kẻ ăn mật, miệng ngọt lưỡi còn dư vị, lời nói của ta cũng như vậy. Còn lời nói phàm tục nhạt nhẽo vô vị, vì tâm bị nhuốm lời dơ dáy, vị bản thủ, lời nói nhờ hương vị của đạo khiến tinh thần trong sạch. Lời nói ở miệng giống như ăn (mà) trúng độc, ói ra cũng chết, chỉ nghe mà có thể phân biệt được chính với tà, dơ dáy và trong sạch, tiên thánh cùng ma quỷ.”

Cho nên chúng ta mùi đạo, chứ mùi đạo không có nói ra được, chỉ giữ tâm. Cho nên các bạn cầm khẩu là rất đúng. Thanh tịnh để nghe. Phần nào thanh, phần nào trược, phần nào tà, phần nào chơn, ai là Tiên, ai là Phật? Chỉ nhờ sự thanh tịnh, quy Không mới nhận định được. Mà tâm thức các bạn còn đứng về bên tay mặt, hay đứng về bên tay trái, không bao giờ các bạn nhận ra được, phải quy Không. Mà chỉ lấy cái gì để quy Không? Là Chơn Tánh, là Điện Quang, ngay trung tim bộ đầu. Cái Chơn Tánh của Ngũ Tạng chúng ta là Điện. Sự hoạt động của cơ tạng cũng nhờ Điện, tất cả là Điện. Nhưng mà quy hội được Điện rồi chúng ta mới phân tách rõ rệt.

CHƯƠNG 09

*Hết thấy mỗi chúng sinh trần thế
Do Nhân mà kể kể sinh ra
Nhân rồi Duyên tiếp nối qua
Gây ra phiền não gây ra nghiệp đời
Nhập sinh diệt Luân Hồi chuyển kiếp
Thành hoại luôn liên tiếp sóng nổi
Nay cần giác ngộ Bản Lai
Phải suy vạn sự trên đời là Không
Không chấp trước nầy lòng tà kiến
Không thân tình chấp chuyện yêu thương
Nhân duyên cắt đứt mọi đường
Cho Tâm Đại Định không vương việc đời
Khi Tâm đã sáng ngời sẽ rõ
Thế nào là có có không không
Tâm yên đã sạch đã trong
Con đường giải thoát sẽ không xa gì.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 09 : Cắt đứt nhân duyên

“Tất cả chúng sinh đều do Nhân mà sinh ra; nhân lại do duyên sinh ra, nhân và duyên kết thành phiền não, thành vô lượng nghiệp, đọa lạc vào chốn sống chết, luân hồi không cùng, như bọt nước trên sóng, vừa có đã mất nên con người phải giác ngộ lẽ đó, muôn vật vốn là không, tự chuốc ý niệm tự lãnh ràng buộc, mọi mối thân quen đều là gốc của phiền não cùng lao tù.”

Chúng ta đang bị giam hãm trong cái xác này. Cái thân nó quen thuộc chúng ta, nó là lao tù, đang giam hãm phần hồn.

“Tâm này chẳng ngộ tức là tâm của đại tội nhân, từ muôn ngàn kiếp trước nay thân bị trói buộc chẳng thể giải thoát. Ta nay vì người, giảm ‘nhân’ trước sau, cắt đứt mọi ‘duyên’. Thức được ‘nhân’, thì không còn ‘nhân’; ngộ được ‘duyên’ thì không còn ‘duyên’,...”

Mình biết được do đâu đến thì chúng ta không còn phải động loạn nữa. Chúng ta thấy cái duyên ở đâu đem đến đây, nhưng mà khi chúng ta thức tâm rồi, đâu còn duyên nữa.

“... không ‘nhân’, không ‘duyên’ luôn luôn an định cùng thanh nhẹ và sáng suốt, không tới không lui; không buông, không nắm (nữa), ...”

Có đâu mà buông? Chúng ta xuống với Không mà, lấy gì đâu mà buông? Bây giờ các bạn nói ‘buông bỏ’, các bạn vốn là Không mà cần gì phải buông bỏ? Mà các bạn về Không là không cần buông bỏ. Vốn là Không, trở về cái vốn là không cần buông bỏ nữa.

“... hoàn toàn giải thoát, vượt ra ngoài ‘tam giới’ tức là ba cõi đất, trời, người.”

CHƯƠNG 10

*Bất cứ là Nam hay Nữ giới
Nếu thấp hương sám hối lỗi lầm
Nguyện cùng chư vị Tiên Thần
Quyết tâm cải quá, tự tân, tự rầy
Tâm thanh tịnh là ngày gia nhập
Vào trong hàng Chư Phật Thánh Tiên
Những người nhỏ đến lớn lên
Tâm là một tấm gương nguyên sạch lâu
Vốn thanh tịnh trước sau không uế
Sẽ nhập vào ngôi vị Cổ Tiên
Chúng sinh tội nhỏ gây nên
Cũng cần sám hối đừng quên bao giờ.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 10: Tự làm mới (tự tân)

“Không kể gái trai, đều cúi đầu vái lạy Tiên Thánh, tẩy rửa ô uế khiến cho tâm thanh tịnh, ăn năn làm lỗi để tự đổi mới mình, nguyện không tái phạm.”

Tại sao chúng ta quỳ lạy Tiên Thánh thì chúng ta tẩy rửa sự ô uế được? Tiên Thánh là gì? Từ người đã khổ hạnh tu, tiến lên thanh nhẹ. Mà chúng ta hướng về Tiên, Thánh, Phật thì chúng ta được rửa, vì thanh điền phải có nhiệm vụ rút trực điện. Chúng ta lạy Thượng Đế, chỉ đưa khối trực cho Thượng Đế mà thôi! Thượng Đế chỉ hút trực của chúng ta, cho nên khi lạy rồi ta cảm thấy nhẹ.

“Nếu như có người từ lúc vào đời cho tới giờ cứ gặp Tiên Thánh là nội thức tỉnh liền, tâm thanh tịnh ngay, dĩ nhiên họ chẳng cần phải sám hối để tự cải hóa, vì kiếp trước họ chính là Tiên, kiếp này chẳng cần phong chức Thánh mới.”

Đó, cho nên ngày hôm nay các bạn đã lâm trần và bị sai lầm, bị ô trực, bị động loạn nó bám víu tâm thức của các bạn. Cho nên các bạn nhớ được Tiên, Thánh, Phật thì các bạn trở về với cái cảnh cũ, không cần phải chờ ai phong chức cho các bạn nữa. Các bạn ngày nay thức tâm rồi thì tự nhiên sẽ về tới bến giác, là nơi cũ của các bạn.

CHƯƠNG 11

*Kẻ tu Đạo phải nên nhớ kỹ
Có thừa mà bố thí dễ thay
Thiếu mà bố thí mới hay
Nhà giàu cho kẻ ăn mày khó chi
Nhưng đời rách dăm chia cơm áo
Cho kẻ nghèo là tạo Thiện Tâm
Hạnh tu bố thí rất cần
Nhưng mà thí Pháp gấp trăm gấp ngàn
Đem Đạo Lý luận bàn rất rõ
Khiến chúng sinh dứt bỏ hồng trần
Quay về dưỡng Tính tu Tâm
Đại công đức ấy gấp trăm bạc tiền.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 11: Ban phát tiền của (bố thí)

“Dư thừa mà bố thí thì tránh khỏi hoạn nạn, còn không bố thí thì chắc chắn gặp hoạn nạn. Cho đi cái mà mình không ham muốn yêu thích thì rất dễ dàng, cho đi cái mà mình vốn ưa chuộng thì rất khó khăn.”. Đó!

“Tất cả các ân phước đều đến từ cái tâm vui vẻ, kẻ cho không mát mát, người nhận được ơn ích, tất cả sự cho đi đều khiến tâm vui vẻ, thần trí được sung sướng. Tất cả của cải châu báu thậm chí đến cả tính mệnh đều là tạm vay mượn để sử dụng, khi đại hạn tới thì tất cả đều tiêu tan, chẳng lưu giữ được gì.”

Cho nên, ngày hôm nay chúng ta làm, cứ thở than: “Tui làm vậy không đủ sống”, mua căn nhà rồi cũng không đủ sống, cái gì cũng không đủ sống. Rồi cuộc rồi các bạn chết, các bạn đâu có đem đi được. Tai nạn tới là tiêu tan, không có cái gì của bạn hết trọn! Nhưng mà cái chánh của bạn là về phần Hòn mà không lo bây giờ, không lo để dành, không lo tu để góp của bỏ vô nhà băng Ông Trời, để sau này có tiền xài. Nhưng bây giờ đâm ra ngược lại, đi thiếu nợ ở trần gian cho khổ, rồi than Trời than Đất, rồi cầu xin, cái đó có phải tạo nghiệp không?

“Bạc trí sĩ sống ở đời nhưng lòng lúc nào cũng ôm ấp sự rời bỏ cuộc sống cùng dâng hiến của cải để cúng dường tam bảo, giúp đỡ kẻ nghèo, phát huy đạo pháp, hoàn toàn giác ngộ. Gieo nhân đức, hái trái thiện, ân đức báo đền vô lượng vô biên, kể sao cho xiết. Chỉ những người vui vẻ cho đi mới sung sướng nhận lại mà thôi, ...”

Khi mà chúng ta dụng lòng từ đối xử với chúng sanh, chúng ta là người thể Thiên hành đạo thì không bao giờ chúng ta bị đối rách và thiếu thốn cả. Lúc nào chúng ta cũng có cơ hội nhận lại. Sợ Trời cho chúng ta không dám nhận mà thôi!

“... vì kẻ nào gieo giống kẻ đó gặt hái thành quả. Cho đi là dứt được nghiệp trần, gian tham là chuốc nghiệp vào thân.”

Thấy rõ chưa? Ngày hôm nay chúng ta tu, chúng ta thấy, nghĩa là, Thượng Đế giáng lâm qua Ngọc, hay là qua chị Trừ, hay Nam Mai, thí dụ vậy, thì chúng ta thích. “Sao lại Ông không giáng lâm cho tôi, cho tôi sướng?” Cái đó là chúng ta tham! Mà Ông Thượng Đế giáng lâm phải có ngày, có giờ. Ông phải điều luyện con người đó bao nhiêu năm, bao nhiêu kiếp, Ông mới chiếu cho nó một chút xiu. Chớ Ông mà xuống đây thì xập Trời rồi, thấy chưa? Nhưng mà người thế gian lại muốn ‘Cho Ông xuống nó, rồi Ông xuống tôi, công bằng. Nó áp phe với Ông, nó cúng Ông. Còn tui không có tiền cúng, Ông không xuống!’ Cái đó là sai! Chưa đúng ngày đúng giờ, chưa ngộ được Chân Lý và Chân Lý chưa truyền cảm trong nội tâm chúng ta.

Cho nên phải cố gắng tu mới có cái phần phước đó, còn không cố gắng tu thì không có phần phước đó. Người ta đã tu nhiều kiếp người ta mới được cái đó. Một chiếu Chân Lý vô thì nó thức tâm, nó thấy nó ngủ an nhiên tự tại, nó thấy tâm hồn nó sung sướng. Lúc nào nó cũng kính yêu Đấng Cha Lành, lúc nào nó cũng sống với Đấng Cha Lành. Cái tình yêu nó man mác, mãi mãi trong thâm tâm nó. Nó nhìn đâu đâu là tỏ sự thương yêu, chớ không phải hiện hình của một cá nhân phạm tục nữa. Nếu mà dụng một cá nhân phạm tục mà để độ tâm chúng ta thì chúng ta yêu hèn quá, không có bao giờ tiến nổi! Đó là nghiệp tâm, khổ, chớ không có sung sướng.

CHƯƠNG 12

*Biết Đại Đạo của Trời là đúng
Chỉ muốn nhanh muốn chóng cho xong
Tất nhiên sẽ chẳng thành công
Tu hành chóng chán sẽ không được gì
Theo Pháp môn Vô Vi chính đại
Phải năng hành không ngại không nghỉ
Như người đã đẩy thuyền đi
Quyết tâm sang tới bờ kia mới ngừng
Tu Đại Đạo không dừng không nghỉ
Gắng đêm ngày chăm chỉ mà đi
Nắng mưa sóng gió quản gì
Thuyền vô Bến Giác bỏ khi nhọc nhằn.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng không có đọc chương này:

Chương 12: Chăm chỉ thực hành (cần hành).

“Kẻ biết đạo của ta mà không chăm lo thực hành, kẻ hành đạo ta mà không giữ được bền đều khó đắc đạo. Còn biết mà chăm chỉ thực hành, không lười biếng, bền chí gắng công như vượt trùng khơi ngày ngày mong tới bờ, trước sau như một, lên được bờ kia, vô lệ thành trì của đạo.”

CHƯƠNG 13

*Con người ta khi chưa sinh xuất
Hỗn độn nằm trong nhất khí thô
Không hình không tướng không đời
Không màu không sắc trong ngoài Chân Không
Sau khi sinh, sống trong ảo tướng
Hàng trăm hình nghìn tướng hiện ra
Hư danh ảo giả chuyển qua
Gây ra phiền não gây ra tội tình
Kẻ tu Đạo coi mình như thép
Dem đúc rèn, rỉ sét mất đi
Tinh quang thép sáng trở về
Ấy là Đại Đạo tu trì nên công.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 13: Luyện ô uế thành chân chất

“Lúc người ta chưa sinh hỗn độn, vốn không có một vật, nhìn nghe chẳng được, với chân thường hội hợp, chẳng có tên tuổi hình tướng nên gọi là Chân Nhân.”

Chân Nhân là không có ô nhiễm, không có dính cái gì hết đó, nguyên gốc.

“Sau khi sinh muôn vạn hình tướng trang điểm hư danh đều là hình tướng giả tạm, ...”

Chức này chức nọ, quần này áo nọ, màu này màu nọ, trét đầy mặt đầy mày, rớt cuộc đều là giả tạm.

“... nhìn lại ảo thân, tội trên muôn ngàn, gọi là tội nhân.”

Đó, chúng ta là một ‘tội hồn chưa hoàn tất’ ở thế gian.

“Muốn tu đạo lớn, giống như đúc kiếm, nung nấu cặn bã ô uế mới gạn lọc nổi, tinh khiết rắn chắc, mạnh mẽ cứng cõi thành thanh được khí giới tuyệt diệu. Khinh phạm trọng thánh, thăng tiến Cõi Đại La.”

Trọng Thánh. Tại sao chúng ta khinh phạm, trọng Thánh? Bởi vì cái cõi tạm này nó điều luyện chúng ta, mà chúng ta phải bỏ công mới tiến hóa. Hỏi chớ những vị Thánh đó đã tiến hóa vì gì? Vì công lao, một kỳ công vĩ đại mới thành vị Thánh. Chúng ta phải trọng vị Thánh. Chúng ta phải noi cái gương lành để tiến hóa, để thăng tiến cõi Đại La vô cùng sống động, nhẹ nhàng, thanh thản.

CHƯƠNG 14

*Kẻ tu Đạo là gây thiện nghiệp
Xa Đạo là ác nghiệp gây nên
Tu thì lập Đức trước tiên
Lập Công thứ đến tiếp liền lập Ngôn
Tuy khác lời quy tròn một Đạo
Chúng sinh vì điên đảo nghĩ sai
Tạo ra địa ngục cho người
Sông yêu ngụp lặn khó bơi vào bờ
Kẻ tu Đạo nên lo thuyết Pháp
Cho chúng sinh tự giác đường đi
Giúp người phương tiện tu trì
Tất nhiên được phúc, Vô Vi Đạo thành.*

Thiên Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 14: Liên tục chuyển hóa

“Người theo đạo gọi là thiện nghiệp. Kẻ bỏ đạo gọi là ác nghiệp.”

Tại sao? “Tôi không tu, kệ tui, mắc mớ gì nói tui ác”? Vì tôi tu thì tôi sáng suốt, tôi thấy tôi rõ hơn và tôi ví tôi là tất cả mọi người, tôi mới nâng đỡ mọi người. Mà nếu mà tôi không tu thì tôi chỉ làm sao chiếm đoạt đối phương để cho tôi có lợi, thì tự nhiên tôi trở nên ác. Tôi ngồi tôi suy nghĩ: tất cả mọi người, nếu mỗi người cho tôi một ngày một đồng, thì tôi giàu lắm! Tôi nghĩ chuyện ác, mà tôi không có bỏ mồ hôi nước mắt của tôi ra, tui không chịu đóng góp, tôi chỉ học lối ăn cướp thôi, thì ác nghiệp!

“Lập đức Thái Thượng, có khi lập công, có khi lập ngôn, những ai lập được đức đó đều về được đạo.”

Lập Công là chúng tôi cũng như bây giờ, các bạn đạo tới đây, có nhiều người không có biết nghe Đạo, nhưng mà họ lập công. Họ đi dọn, đi quét, họ lo làm công chuyện, ngày này tới ngày kia và họ cũng không có tính. Có khi lập Ngôn: chúng ta có những lời khuyên giải người khác để tránh những sự động loạn và để đỡ cho những tai nạn ở về sau, đó là lập Ngôn.

“... những ai lập được đức đó đều về được đạo.”

Chúng ta làm, quên ta, vị tha, thường độ thì lúc nào chúng ta cũng về tới được Đạo.

“Tất cả chúng sinh điên đảo vọng tưởng tự tạo địa ngục mà chẳng hay, kéo nhau lao đầu đắm chìm dưới sông yêu. Nay vì chúng sanh, thuyết pháp cứu đời, mở cửa phương tiện để được phúc báo cùng chứng quả vô vi.”

Ở thế gian họ tạo Địa Ngục, đâu có hay! Tranh giành, che lấp, dối trá, tự gạt lấy mình, làm cho mình càng ngày càng tăm tối, không thấy đường đi. Không chịu mở ra, không chịu mở tâm, không biết Bề Trên là ai, thì làm sao nó biết nó? Ít nhất nó phải thấy rõ cái giá trị của Càn Khôn Vũ Trụ đang hỗ trợ cho nó, từ ăn mặc, quần áo, nhà ở, phương tiện. Nó mới thấy rõ phần hồn của nó là nhỏ, mà chỉ thấy rõ nó lười biếng và chưa đóng góp. Lúc đó nó mới có cơ hội thức tâm.

Cho nên phải “... mở cửa phương tiện để được phúc báo...”, được cái ơn phúc ở trên chiếu rọi cho chúng ta. “...cùng chứng quả Vô Vi”. Mở rộng đường ta đi, không nên ở trong chỗ eo hẹp nữa.

CHƯƠNG 15

*Kẻ tu Đạo cần tu khổ hạnh
Dục vọng cần dứt mạnh ai ơi
Không gây vọng tưởng ở đời
Tâm không nhiễm trước, thân người sạch thêm
Đề bắt đầu luyện Tinh hóa Khí
Khí hóa Thần đạo vị càng lên
Luyện thân hợp Đạo tiếp liền
Tiến lên Đạo hợp tự nhiên là thành
Vạn pháp thu về mình tất cả
Đem nhất thân mà hóa vạn thù
Không thiên vào Hữu hay Vô
Dứt luôn Sinh Diệt, tự do Đạo thành
Ấy là lúc Ngọc Kinh ban chiếu
Triệu người tu nhập Diệu thăng Tiên
Kim Đồng Ngọc Nữ rước lên
Chân Nhân chứng vị du miền Đại La.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 15: Chân chất thành thực

“Tĩnh tâm khổ hạnh, dứt bỏ mọi mối tham dục thế gian, chớ vọng tưởng, không được nhiễm trước, luyện hình hóa khí, ...”

Đó, “... *luyện khí hóa thân, luyện thân hợp đạo, ...*”: là các bạn đang làm đây.

‘Luyện hình hóa khí’ là các bạn đang tập tành làm Pháp Luân Thường Chuyển.

Rồi ‘luyện khí hóa thân’, trụ đánh trên bộ đầu, lúc đó các bạn sáng suốt, hỏi gì trả lời cái nấy, biết được.

‘Luyện thân hợp đạo’: cái thần thức của các bạn đi trở về quân bình.

“... *thể nhập tự nhiên, ...*”: Lúc đó con người sống vì tự nhiên rồi. Con người nó sống trẻ trung, vui vẻ, lúc nào cũng hồn nhiên, lời nói quân bình có giá trị và cứu độ mọi người.

“... *thâu muôn pháp vào một thân, ...*”: đem vô trong lò điều luyện quy nhất hết thấy.

“... *dùng một thân hóa muôn cảnh, cả ‘hữu’ lẫn ‘vô’ ...*”.

Thấy không? Cái cảnh thế gian đây chúng ta cũng có thể nhin nhục đủ thứ để hòa hợp với tất cả, là muôn cảnh. Cả Hữu lẫn Vô: trong Vô chúng ta là về phần điển quang, về phần hồn, đâu đến chúng ta cũng hòa và thức. Cho nên sau khi các bạn tu về Vô Vi, luồng điển bộ đầu các bạn mở rồi, những người dăm dăm đến muốn hỏi đạo các bạn, vừa ngồi với các bạn thì những câu đó nó đi mất, không còn nữa, bởi vì các bạn hòa trong Vô, trong Không; và thanh điển đó nó sẽ thu hút đối phương và độ đối phương tức khắc, chứ không cần đặt câu hỏi.

“... duyệt, dứt duyệt sống chết thì đó gọi là bậc chân nhân”.

Không còn sự sống chết, vì lúc sơ khai thế giới nó là chân nhân, không biết sống là cái gì, không biết chết là gì. Mà ngày hôm nay các bạn luyện gì? Luyện điển nè, luyện đạo này là về điển thì các bạn trở về với chân nhân rồi. Nhưng mà chưa, vì nghiệp trần đang lôi cuốn các bạn và cố gắng tu đi. Mượn cái thanh khí điển của cả Càn Khôn Vũ Trụ về hỗ trợ cho cái nội tạng khai triển lên, trụ đánh hòa với Hư Không, lúc đó các bạn không còn sự sanh tử luân hồi nữa.

CHƯƠNG 16

*Tu Tiểu Thừa tai không vọng thính
Không vọng tri, tâm tránh vọng tri
Việc làm cấm hẳn mọi bề
Dứt luôn chủ kiến tu trì sẽ nên.
Tu Trung Thừa tuy nhìn không thấy
Tai có nghe bỏ đấy không nghe
Tâm hay mà chẳng biết gì
Tâm không bị động duy trì quán thông.
Tu Đại Thừa thấy không, không thấy
Chẳng nghe mà cũng chẳng chẳng nghe
Bất tri và bất bất tri
Con đường Trung Đạo đi về hồn nhiên
Cho nên sẽ quan Thiên sát Địa
Tâm thấu luôn đại thế Thái Hư
Đây là công quả Tam Thừa
Bạc Chân Tu chớ bao giờ lãng quên.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 16: Sự khác biệt giữa ba “thừa” (tam thừa đẳng sai).

“Hành giả ở bậc ‘tiểu thừa’ mắt chẳng nhìn bậy, tai chẳng nghe bậy, tâm chẳng nghĩ bậy, cấm chỉ tất cả, dứt bỏ hết mọi trạng thái để tới đạo”.

Cho nên người còn yếu hèn không nên bày đi đây đi đó nhiều, nghe lời động loạn nhiều, nhưng mà phải dứt đi thì cái tâm nó mới mau, niệm Phật mới được. Còn nếu mà bây giờ niệm Phật, chút nữa coi phim chương là nó quên hết! Niệm không được. À, coi xi-nê cũng không được, phải dứt cái đó. Muốn niệm Phật mau lẹ và thành công phải dứt tất cả những cái đó một thời gian, rồi mặc sức sau này mình xem lại; lúc ta xem ta quán thông rồi không có động loạn nữa.

“Hành giả ở bậc ‘trung thừa’ nhìn chỗ không nhìn, nghe điều không nghe, biết cái chẳng biết, động nơi chẳng động để quán thông mọi lẽ huyền diệu”.

Đó, thì chúng ta nghe chuyện đời, nhưng mà từ cái đời nó vô rồi chúng ta rút lên, thanh điển nó trên kia rồi, ta không có nghe nhưng mà ta đi chỗ quán thông.

“Hành giả ở bậc ‘đại thừa’ không nhìn mà chẳng phải không nhìn, không nghe mà chẳng phải không nghe, không biết mà chẳng phải không biết, ...”.

Nhiều người, người ta hỏi biết không? Biết, mà kỳ thật nó không có để ý. Nó biết mà nó không có bao giờ lưu trữ, nó mới biết mà không biết, nghe mà không

nghe. Nó có nghe mà nó không có lưu trữ thì nó không còn ác ý nữa; nó thanh lọc rồi, nó không còn cố chấp, nó không còn kỳ thị nữa, nó không có ghét một ai, tùy duyên độ hành.

“... trong ngoài rỗng rang đó đây không ngăn cách nên có thể hòa làm một cùng vũ trụ, đi vào cõi vô cực”.

Muốn được sung sướng thanh nhàn phải đẹp, luyện tu chỗ này, mở chỗ kia cho nó thông cảm tất cả, nhiên hậu chúng ta mới được ổn định.

CHƯƠNG 17

*Dem tiền của cho người là quý
Nhưng không bằng bố thí thiện ngôn
Bạc vàng tuy báu tiêu luôn
Lâu dần sẽ hết đâu còn trong tay
Nhưng vốn thiện chứa đầy Tâm đó
Tiêu một đời đâu có hao chi
Bao nhiêu Tiên Thánh xưa kia
Tu thành Đại Đạo cũng vì thiện ngôn
Kẻ tu hành luôn luôn nhớ kỹ
Dem thiện ngôn bố thí chúng sanh
Khuyến người hoan hỷ làm lành
Lợi người mà cũng lợi mình hồi ai.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 17: Dùng lời khuyên thiện

“Tặng người tiền của không bằng tặng lời nói khuyên răn điều thiện. Bạc vàng tuy quý báu song tiêu xài sẽ hết, lời nói khuyên răn điều thiện lọt được vào tâm sẽ là của báu trọn đời. Tất cả các bậc thần tiên chân nhân đều dùng lời nói quan trọng vô thượng đạt thành đạo quả, người ta có thể đem những lời nói đó giảng dạy cho chúng sinh tuân hành để tránh tai họa mà hưởng ân phước”.

Khi các bạn vô coi xi-nê-ma chẳng hạn, coi cảnh Tiên hay là Thích Ca đắc đạo, là Quan Âm Bồ Tát đồ gì đó; các bạn đi coi, rồi các bạn ra khỏi rạp hát các bạn thấy nó nhẹ nhàng. Vì vốn ta ở trên đó, chúng ta được thức ngay chỗ đó, mà nghe điều thiện thì cái tâm tưởng chúng ta hưởng thượng thì cái phần trực không có bám nhiều, thì cái nạn đáng lẽ đứng giờ đứng khắc đó, phần trực đó nó sẽ đâm xia chúng ta nhưng mà chúng ta lại được thanh nhẹ. Khi nó đến chúng ta không hút thì cái nạn nó nhẹ. Chứ nó hỏi chứ: “Tu, có làm gì đâu mà giải nạn được?” Có bùa phép gì đâu mà giải nạn được? Các bạn cứ hít vô thở ra, hít vô thở ra thét rồi cái nạn của bạn không có gì, nó nhẹ đi. Cái nạn sắp đặt ở trong sự cô đọng của trực khí, có giờ có giác, sanh-khắc; nhưng mà tới cái giờ khắc rồi đó, các bạn được nhẹ rồi, nó cũng không hút, lỡ có bị thương cũng chút chút chứ không có nặng, và nhiều khi thoát khỏi luôn. Có phải do ta quyết định mọi sự? Ta hành để ta đạt không? Cho nên ông tu ông đắc, bà tu bà đắc là có bấy nhiêu đó.

CHƯƠNG 18

*Người tu Đạo ăn chay diệt dục
Khổ giả mà vui thực về sau
Chúng sinh mê muội biết đâu
Thất tình lục dục vì đầu đắm say
Cái vui ấy sau này hóa khổ
Khi chết rồi ai độ cho đi
Vui theo thanh tịnh Vô Vi
Nhất thời khắc khổ sau về Thượng Thiên.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 18: Trước sau sướng khổ

“Kẻ học đạo phải dứt lìa ái dục, dẹp bỏ phì nộn, ăn chay trường, ý nghĩ trong sạch, nghiên ngẫm cho thấu lẽ đạo, đó là cầu vui trong khổ chẳng còn thấy khổ”.

Các bạn cầu vui trong khổ, rồi sớm mai này các bạn khổ. Các bạn thấy cơm ăn món ăn, các bạn thấy huynh đệ các bạn bị thủ trăm bá đao, đau đớn vô cùng! Các bạn mới ôn tồn phân giải, vừa ăn vừa giáo dục, vừa ăn vừa đóng góp, vừa ăn vừa cởi mở. Các bạn càng ngày càng ăn thanh nhẹ rồi, các bạn quán thông. Cho nên khổ, còn thấy vui ở trong khổ, các bạn được làm việc, mà phải làm và đúng đắn, không có sai lạc, vui ở trong khổ.

“Tất cả chúng sanh, mê say vinh hoa, đắm đuối thanh sắc, phung phí tình dục, kẻ chạy theo khoái lạc bao nhiêu tức là chuốc lấy khổ sở bấy nhiêu”.

Hủy hoại thân xác, hủy hoại tâm lẫn thân là khổ.

“Kẻ tu đạo trước khổ sở nhưng rồi sau sung sướng, chúng sinh vui sướng bây giờ nhưng rồi sau đau khổ, bởi vậy làm người phải nhận chân lẽ đạo này”.

Sự thật nó vậy. Những giàu có này kia, vàng bạc đầy đủ, giết người này, giết người kia, giết người nọ, cho mình giàu có, chết xuống địa ngục bị gông cùm, bị tội! Các bạn có cơ hội đi xuống địa ngục, các bạn xem nó cũng bận áo lụa tốt, kêu tội hồn nó ra tốt, nhưng mà nó khóc! Vì nó làm không có đàng hoàng, không có chơn chánh, nó lường gạt! Bao nhiêu nó cũng la không đủ hết, nó chỉ kiếm của người ta để vô tội nó, chặn nghẽn mức tiến của tâm linh, đại tội! Cho nên người tu biết vừa đủ thôi, làm chi cho khổ. Càng ngày càng khôn thì không có lãnh nhiều; càng ngày càng ngu thì lãnh nhiều, tự chôn sống mình.

CHƯƠNG 19

*Đại Đạo không sơ không thân
Không chia quý tiện, không phân nghèo giàu
Chúng sinh bình đẳng như nhau
Đạo chỉ một cửa trước sau thiện từ
Chỉ công và thật vô tư
Là đường dẫn tới Chân Như Thiên Đường.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 19: Không hai cửa

“Đạo lớn không có ‘thân’ và ‘sơ’, mắt Thánh không quý trọng tiền của, tất cả chúng sinh đều bình đẳng. Thấy kẻ có tính lành thì giúp tính lành của họ phát triển, kẻ có tính đạo giúp họ tiến bộ về đạo, nếu như còn tâm phân biệt chọn lựa thì gọi là ‘nhị môn’, tức là 2 cửa. Phân biệt cửa này cửa nọ là tự giam mình trong nhà ngục, phải chí công vô tư thẳng tiến thiên đàng”.

Cũng như các bạn thấy, sớm mờ hay là hồi chiều này có những luồng điện, các bạn thấy rõ chơn hay là giả. Một luồng điện phục vụ tùy theo trình độ, trình độ nào Ngài cũng chắm và mở, chắm và mở, chắm và mở, không có chê và không có bỏ, thấy rõ chưa? Một cửa đạo tiến hóa mà thôi! Cho nên các bạn đã nếm qua những cái mùi đó và chứng nghiệm. Cũng như trình độ của Ngọc làm sao có thể trả lời lưu loát được những câu các bạn hỏi và minh luận được cho các bạn thấy, có phải điên không? Sự sáng suốt là điên, cho nên ngày nay chúng ta đang về với sự sáng suốt của chính chúng ta. Chơn Hồn chúng ta còn sáng suốt lắm! Càng tu thì Chơn Hồn chúng ta càng sáng suốt và sẽ hội nhập lúc nào, ngày nào cần thiết cho các bạn sử dụng và không bao giờ bỏ các bạn.

CHƯƠNG 20

*Là sinh vật thấy đều sợ chết
Người tu hành không giết chúng sinh
Hãy nhìn con vật sợ kinh
Khi người giết nó tâm mình xôn xao
Lòng trắc ẩn người nào cũng có
Thương chúng sinh đau khổ không ăn
Tì bi hạnh ấy cần tăng
Người tu chính đạo phải năng giữ gìn.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 20: Không được giết chóc (bất sát)

“Kẻ học đạo điều cần nhất là phải hết sức thận trọng không được nuôi ý tưởng chém giết trong đầu, tất cả chúng sinh đều ham sống sợ chết, mạng sống của ta tức là mạng sống của người, không được coi thường mạng sống của muôn loài, để rồi sinh tâm thèm khát giết hại cùng ăn thịt chúng. Phải có lòng trắc ẩn, luôn luôn nghĩ tới sự sợ hãi của chúng lúc bị cắt cổ, thọc tiết mà không nỡ ăn thịt chúng để chứng tỏ hạnh từ bi”.

Cho nên Ông Trời đã sắp đặt tất cả các môi trường để gởi con Ngài xuống thế gian sớm thức tâm, kể cả sự ăn uống, hành động hàng ngày đã giáo dục chúng ta rất nhiều. Cho nên hoàn cảnh là ân sư, tôi đã nói các bạn, hoàn cảnh là ân sư. Hoàn cảnh của bạn vô ngồi đó, chễm trệ, ăn trên ngồi trước, ăn nhậu, muốn giết con nào thì giết, hạ lệnh là giết, nhưng mà các bạn biết giết mà không biết cứu lúc đó các bạn mới sợ. Khi mà các bạn giết mà cứu một lượt đó, là các bạn ở trong cái thức của Thượng Đế rồi, lúc đó không sao. Cách Thượng Đế nói: “Giết nó đi!” là cách Thượng Đế cứu. Thượng Đế cũng nói hung hăng: “Chặt đầu nó, thằng nào phản đạo ta chặt đầu hết!”, nhưng Ngài cứu, thấy chưa? Cho nên tại sao Ngài lập cái Địa Ngục để làm gì? Lập Địa Ngục để cứu! Địa Ngục là cái chỗ khát khe nhất để cho tội hồn thức tâm và trở về với chính họ. Mà ngài đặt ai ở đó? Chính là Thượng Đế. Ông Diêm Vương là Thượng Đế ở Địa Ngục chứ ai nữa! Ngài ở đó, Ngài giữ luật, luật Ngài là luật cứu độ. Nhưng mà luật đạo, Ngài làm cái gì? Luân hồi, Ngài làm cái gì? Ngài hoàn toàn tôn trọng tự do, ý muốn của tội hồn, xin cái gì Ngài cho cái nấy, y theo ý muốn mà thôi! Cho nên ngày hôm nay chúng ta tu ở đây là: như ý. Chúng ta sửa lại, chúng ta hướng thiện thì một ngày nào đó chúng ta sẽ hưởng lạc, không có bị đau khổ nữa và không có phiền tới Thượng Đế xử tội chúng ta. Chúng ta chỉ nhận sự ban ơn của Bề Trên, nếu chúng ta chịu tu.

CHƯƠNG 21

*Kẻ tu đạo giữ Tâm thanh tịnh
Ít nghĩ đời, ngâm vịnh Thái Không
Xua tà ái dục khỏi lòng
Thất tình lục dục quyết không dính vào
Kìa cây sen mọc ao bùn thối
Mà hoa sen tránh khỏi nhiễm ô
Con người thanh tịnh chân tu
Không uế Ngũ Tạng, không như Tam Điền
Nở tươi như đóa hoa sen
Ấy là hàng xóm Thái Huyền Chân Nhân.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 21: Vắng vẻ trong sáng

“Kẻ học đạo lấy sự thanh tịnh làm đầu, tĩnh tâm bớt lo nghĩ, ca ngợi hư vô. Coi tà đạo là kẻ thù, tránh xa ái dục như tránh mùi xú uế, trừ sạch mọi gốc rễ phiền não, dứt duyên thân ái, biến dục tối tăm, tự đắc sự thanh tịnh”.

Chúng ta thấy cái gốc rễ của phiền não: tự ái là tạo phiền não chứ gì? sân si là tạo phiền não chứ gì? Chúng ta dứt những cái gốc rễ đó, không có nuôi dưỡng sự tự ái. Cho nên mọi người Vô Vi chúng ta nên hành, chúng ta có thể quý bất cứ lúc nào, nhưng mà tâm chúng ta không quý. Chúng ta phải học mọi trạng thái, mềm chừng nào thì chúng ta mới được thuộc là điển thanh. Càng mềm thì càng thoát nạn, mà càng cứng thì càng gieo nạn, không tiến được.

“Như hoa sen trong trắng mọc trong bùn, hiên ngang vượt lên trên nước chẳng chịu ô nhiễm, ngũ tạng sạch trong, thượng trung hạ đôn điền đẹp đẽ, làm bạn láng giềng với Thánh Phật Tiên”.

Đó, chúng ta mềm dẻo, khai triển trong sáng luồng điển của chúng ta thì ở đâu chúng ta cũng vượt ra khỏi được hết, nhưng đó là ý lạnh của Bồ Tát. Bồ Tát phải chơi với Bồ Tát. Cho nên các bạn tu một thời gian rồi mấy cái bạn mà nhậu nhẹt hung dữ hồi xưa tự nhiên nó đi mất hết! Bây giờ nó chỉ còn những bạn hiền, những bạn mở miệng nói chuyện hiền không, khuyên ta không; mà ta còn chút tự ái nhiều khi giận họ, chớ kỳ thật là các bạn tu rồi Bề Trên gọi những người hiền mà nhắc và chỉ trích các bạn mà thôi. Cho nên các bạn phải biết lấy oán làm ân, họ chửi các bạn là như vậy, họ thương các bạn họ mới nhắc các bạn. Thấy chỗ này.

CHƯƠNG 22

*Lòng tin đạo phải sâu như bể
Tin đạo Trời, Trời sẽ độ cho
Mở đường Tri Giác mà vô
Như xe chạy đã định giờ không sai
Tin là của báu trong đời
Tâm là kho báu cho người Đạo Thanh
Vô Vi Đại Đạo thực hành
Đại Thừa Công Pháp chờ mình lên Tiên.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 22: Lòng tin (tín tâm)

“Pháp Đại Thừa có thể vượt tam giới tức 3 cõi. Dùng lòng tin để mở đường giác ngộ, tin đạo thì được cứu độ, trời với người giữ chữ tín không để mất, như xe tới giờ khởi hành, cuối cùng sẽ tới trạm. Tất cả Tiên Thánh đều đặt lòng tin sâu xa vào Đạo Lớn, chăm chỉ công phu không trễ nãi cho nên được chứng quả thành đạo, vì kẻ nào có đức tin quý báu, kẻ đó đắc đạo”.

Thấy chưa, chúng ta biết rằng chúng ta có quê xưa chôn cũ, có nhà cửa, có Cha Trời. Chúng ta phải xây dựng cái đức tin đó để trở về với cửa cái vô tận sẵn có của chúng ta, hòa tan trong cái Hư Không Đại Định, vô hình vô tướng mới không còn nghiệp duyên.

CHƯƠNG 23

*Thương người như thể thương thân
Người tu phải có tinh thần từ bi
Giúp người tâm phải duy trì
Những khi hoạn nạn, những khi nào phiền
Đại Bi thực hiện liên liên
Là thang bậc dẫn ta lên cõi Trời
Hồn ta với lại Hồn người
Trước kia vốn một Cha Trời sinh ra
Vậy là con của một nhà
Vốn là ruột thịt vốn là anh em
Thương nhau giúp đỡ đừng quên
Đẹp lòng Phụ Mẫu ở trên Thiên Đường.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc:

Chương 23: Lòng thương xót

*“Muôn loài chúng sanh lấy lòng từ bi làm gốc, coi mọi vật ngang hàng không
nỡ làm hại, coi sự hoạn nạn của muôn loài như của chính ta mà phát nguyện
cứu giúp nâng đỡ để được sống đời sống an lạc. Tất cả chúng sinh vì ngu muội
cho nên mắc phải muôn ngàn tội lỗi khổ đau, bởi vậy phải dùng chân lý cứu độ
để giữ mãi tâm từ bi, tự đạt thành lẽ đạo vô thường”.*

CHƯƠNG 24

*Trăm con sông lạch đều về biển
Trăm pháp tu đều tiến về Trời
Phân chia chính bởi con người
Đạo người tu hỏng, Đạo tôi mới thành
Còn chấp trước, còn hành phân biệt
Chẳng bao giờ dứt nghiệp luân hồi
Giữ bình đẳng tính người ơi
Nhớ không kỳ thị Đạo người Đạo ta
Muốn tu lên cõi Đại La
Lòng còn chấp trước còn xa Đạo Trời.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 24: Muôn pháp quay về một mối (vạn pháp quy nhất)

“Muôn ngàn sông lạch đều đổ về biển, ức triệu pháp môn đều quy về đạo. Chúng sinh chấp trước nên tự sinh tâm phân biệt, bởi vậy mới bị đọa xuống cõi sắc dục. Cho nên phải thông suốt lẽ đạo, một hiểu thấu đạt muôn ý nghĩa, không người không ta, không sinh không diệt”.

Tâm đạo lúc đó lúc nào cũng vậy, thì không còn sự mê chấp.

CHƯƠNG 25

*Con người ta khi ra khỏi mẹ
Đã dính nhiều máu ứ trên thân
Sống đời ứ trọc nhuộm tâm
Chết thì tọng phủ toàn thân thối sinh
Nay thân tâm muốn Thanh muốn Tịnh
Phải tránh xa không dính nhiễm ô
Dứt ngay ứ trọc từ giờ
Mới mong siêu thoát chón như phàm trần.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 25: Dứt như bản

“Tất cả chúng sanh đều từ chón dơ dáy mà ra, lúc sinh ra lặn lội trong biển máu, khi sống tới lui chón ô trọc, khi chết thể xác thối nát. Nên muốn trong sạch hãy tin ta mà bớt nói năng để khỏi nhiễm chấp, ...”

Đó, chúng ta nói nhiều chúng ta chấp vào việc này việc kia việc nọ, là nhiễm chấp.

“... dứt hẳn được sự nghĩ ngợi bậy bạ tức là vượt được khỏi sóng như, vào được cửa pháp của ta, không đến không đi vĩnh viễn tránh thoát luân hồi”.

Khi các bạn ngồi, các bạn cứ giữ thanh tịnh, niệm Phật, một thời gian nào đó không còn thấy bạn, không có cái Có này nữa. Cái Có này là cái Có của phàm phu, chúng ta không nhận. Chúng ta phải về cái Không thanh tịnh. Nhiều bạn đã đạt được, ngồi vô nhắm mắt là định liền, cái đó là đại phước đức, nên tận hưởng cái hạnh phúc đó.

CHƯƠNG 26

*Con người ta sáu căn ô trược
Gột rửa Tâm là gốc sáu căn
Rửa cho Tâm sạch là căn
Tâm mà rửa sạch, Lục Căn sạch cùng
Trị Tâm như làm chuông nhốt Hồ
Để sênh ra là nó hại mình
Phải nên ghi nhớ đĩnh ninh
Chớ nên dễ với Tâm mình ai ơi.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 26: Rửa lòng (tẩy tâm)

“Vì lục căn không sạch nên phải tẩy rửa lòng mình, lòng không còn bụi bặm tự nhiên không còn dính như bản. Cho nên tâm là chúa tể của lục căn, thống ngự tất cả, khiến được tâm chịu hàng phục như chế ngự được mãnh hổ. Tâm cũng có thể giống như mãnh hổ xông chuông quay lại cắn xé thân ta nên phải nhớ kỹ! Nhớ kỹ! Chẳng thế lơ là”.

Tại sao chúng ta phải niệm Phật? Niệm Phật để khống chế cái Tâm, trụ Tâm thì không có bao giờ bị lường gạt bởi mãnh hổ nữa. Làm sao xé cái xác của bạn được? Khi mà cái tà dục mà các bạn nuôi dưỡng đó, là cái thân xác của các bạn sẽ tiêu lần lần, nó xé lần lần mà các bạn không hay! Mỗi đêm mỗi dục thì chả có còn sống nữa, chả có còn thể xác này nữa! Cho nên chúng ta niệm Phật không nên lơ là, thấy đây là một phương thuốc cứu chữa tâm thân.

CHƯƠNG 27

*Kẻ tu hành cần Tâm rộng mở
Coi chúng sinh như họ đương mình
Đói rách thì giúp no lành
Ốm đau giúp thuốc, thật tình trông nom
Thấy oan khuất thì ơn giải cứu
Tâm Từ Bi nếu chịu hoàn thành
Đời nay trông sẵn cho mình
Chân Nhân đạo quả thực hành mai sau.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 27: Chứng nghiệm chân tâm

“Kẻ học đạo phải trống vắng rỗng rang mới dung chứa nổi sự sai quấy của người, cứu nguy giúp khổn, từ bi hỉ xả với muôn loài, diệt trừ mọi ý nghĩ độc ác. Coi tất cả chúng sinh là thân thuộc, thấy kẻ đói rét phải cho cơm áo, thấy kẻ bệnh tật phải tặng thuốc thang, gặp kẻ thù phải tha thứ. Tâm từ bi như vậy quả là vô lượng, kiếp này lẫn kiếp sau đều được chứng nhận quả chân nhân”.

Cho nên chúng ta là người học đạo mà biết giải tỏa những sự có thể xô lấn tâm thức của chúng ta thì con đường đạo tiến rất nhanh và sẽ cởi mở, không còn sự phiền muộn sai quấy trong nội tâm nữa.

CHƯƠNG 28

*Con người sống ở trên đời
Bạc tiền chính thực cái môi hại ta
Săn tiền thì dễ xa hoa
Sinh ra ái dục, sinh ra tội tình
Đem tiền làm những việc lành
Giúp người cơ khổ lòng mình thấy vui
Tiền Thần Tài trở về Trời
Là vào đất Đạo sáng ngời Huệ Tâm.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 28: Tiền của là gốc của hoạn nạn

“Tiền là gốc của hoạn nạn, thâm góp của cải tức là thâm góp nghiệp, tiền của là gốc của ái dục, ...”.

Đó, có tiền là có ái dục!

“... là đầu mối của muôn tội lỗi. Nếu biết dùng tiền của để bồi dưỡng thiện căn, mới có thể vào được cảnh giới đạo màu. Coi tiền của như sinh mạng thì mạng sống chẳng thể bảo vệ, vui vẻ làm việc phước đi, thần của cải lên được tới cõi trời, đạo lớn thành tựu”.

CHƯƠNG 29

*Mọi chúng sinh cuộc đời bị buộc
Bởi ái tình một bước không xa
Trẻ tham vợ đẹp, vinh hoa
Con khôn của sẵn đến già vẫn mê
Nay lời ta khác gì Cam Lộ
Giúp chúng sinh giác ngộ thân tâm
Đoạn ái tình, dứt tham dâm
Toàn thân trong mát, tu chân mới thành.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc:

Chương 29: Lời nói chí tình nhuần thấm

“Tất cả chúng sinh đều bị tình ái trói buộc, như đạp phải lửa bỏng khó bề tránh khỏi, từ tuổi già tới chết, chẳng hề tự thức giác, lời ta nói như sương ngọt nhuần thấm tất cả, khiến tâm hồn mọi người cảm thấy mát mẻ”.

CHƯƠNG 30

*Đức nhịn nhục chính là của báu
Không cùng ai tranh đấu giựt giành
Nếu mình sẵn nó cạnh tranh
Hại người mà cũng hại mình ích chi
Kẻ tu Đạo duy trì chữ Nhẫn
Là đuổi ma sân giận lui đi
Bao nhiêu Tiên Phật xưa kia
Đều do nhẫn nhục tu trì nên công.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc:

Chương 30: Chịu đựng (nhẫn nhục)

Đó, chúng ta đã học bài nhẫn nhục.

“Cái quý báu của sự nhịn nhục là không tranh giành với người. Ma quỷ dầu có tới quấy phá nhưng nếu ta biết nhịn nhục, ngồi yên sẽ thắng, không nên tranh giành với đám ma quỷ, kẻ tới xâm phạm ắt phải buông bỏ khí giới, vì hại người tức hại mình, kẻ nhịn nhục được yên ổn, chỉ có ma quỷ thiệt hại chứ ta chẳng hề chi, do đó các bậc Tiên Thánh đều lấy sự nhịn nhục làm đầu”.

CHƯƠNG 31

*Con người ta sống trên dương thế
Thật nhanh như điện lóe chớp mau
Từ trẻ thơ tới bạc đầu
Chóng như giấc mộng chẳng lâu dài gì
Vậy phải lấy Đại Bi làm gốc
Hành thiện mua ruộng Phúc trước đi
Chết không đem được của gì
Phúc điền tâu được mang đi hoàn toàn
Để khi lìa thế gian nhắm mắt
Có Phúc điền làm đất dừng chân
Kẻ không làm thiện trên trần
Thác đi tay trắng nướng thân chốn nào.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 31: Tạo quả phúc

“Một kiếp người ở thế gian qua mau, như tia chớp lóe, trẻ thơ hóa cụ già, giống như giấc mộng xuân vụt lên rồi biến, dững mãi ra đi, tự thương thân chẳng kịp, lúc ấy ở đời không kính Phật, không đền ơn, không thương kẻ khó thử hỏi sau khi chết nương nhờ vào đâu?”.

Chúng ta sống ở đời cứ dùng thế lực, kêu người ta cung phụng cho chúng ta và chúng ta không biết đền đáp những cái ơn sâu nghĩa đậm thì lúc chết không có nơi nương tựa, không còn bạn bè nữa. Cho nên nhiều người ở thế gian làm được quan chức lớn, chỉ lo những người khác cung phụng mà không biết lấy cái đồng tiền đó đi làm phước, để hộ độ cho tất cả những người thiếu thốn thì rốt cuộc chúng ta phải tự cô lập chúng ta.

CHƯƠNG 32

*Con người ta nếu không tà niệm
Một niệm hành đạt đến Hư Không
Hư Không là cõi vô cùng
Có Tiên hiển Thánh ở trong thực hành
Luôn quan xét chư bình đẳng tính
Chúng sinh cần kiến tính¹ Hư Vô
Siêng noi Vô Thượng chân tu
Lâu dần quyết sẽ nhập vô Đại Thừa.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 32: Ý niệm chân chính

“Tâm không vương tà niệm, một nghĩ thấu hư vô, trong cõi Hư Không có bậc Thánh Hiền, cảm thông với muôn loài, phải chăm lo tu hạnh vô thường, tứ đức. Hạnh cao vời sẽ tự nhìn thấy được Thượng Đế, mãi mãi đi vào Đạo lớn”.

Một nghĩ thấu Hư Vô. Ngày hôm nay chúng ta phước đức biết niệm Phật ngay trung tim bộ đầu, khi mà nghĩ tới Bề Trên là rút ngay bộ đầu là đi tới Hư Vô rồi. Cho nên đường đi rất đứng đắn và rất chân thật nếu các bạn trường chay; rồi lần lượt được khai thông mở huệ trong ngũ tạng. Cũng phải thời gian nào các bạn tu rồi các bạn đi tới cái chỗ nhịn ăn, ăn ít, không đòi hỏi nhiều; lúc đó ngũ tạng các bạn nó mới hội tụ thành cái Huệ Tâm tự thức, thì lúc đó Minh Cảnh Đài mới bắt đầu mở. Khi mà Minh Cảnh Đài mở, các bạn có việc xảy ra, chỉ cúi đầu dòm một chút, xuống dưới một chút, ngay chỗ ngực một chút là thấy rõ mọi sự việc, lợi hại thế nào, phân tách cho các bạn biết ngay. Cho nên việc làm có lợi thì chúng ta phải hy sinh để học và để làm. Cho nên các bạn làm Pháp Luân Thường Chuyển đây là tập tành ăn cơm của Bề Trên. Rồi các bạn nhịn thết rồi cơm Bề Trên cung ứng cho đầy đủ các bạn, lúc đó các bạn mới đi vô trong cái nội tâm, mở huệ, rồi tiến tới cái Huệ Tâm khai sáng. Lúc đó Minh Cảnh Đài mở, vượt qua Quỷ Môn Quan, thì lúc nào thân hồn cũng thanh nhẹ và không có bị động loạn nữa.

¹ Có tài liệu ghi rằng: “Chúng sinh cần kiến **thính** Hư Vô”

CHƯƠNG 33

*Nhiều chúng sinh mê tin cái Có
Đạo vốn Không thật rõ vô cùng
Có chúng sinh chấp giả Không
Nhưng mà Đại Đạo Chân Không mới là
Từ Chân Không sinh ra Diệu Hữu
Giữa con đường phi Hữu, phi Vô
Cũng là tức Hữu tức Vô
Đấy là Chân Lý truyền cho người đời.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 33: Vượt cả Có lẫn Không

“Chúng sinh mê muội, nhận lầm cái Có, đạo ta vốn Không, cũng có loại chúng sanh nhận lầm cái Không, đạo ta vốn Không, cả cái Có, cả cái Không. Chẳng Có chẳng Không, là Có là Không, thấu được lẽ đó, vượt trên tất cả”.

Hỏi: Tại sao nói, những người phạm nghe nó mâu thuẫn quá!

“... nhận lầm cái Có, đạo ta vốn Không, cũng có loại chúng sinh nhận lầm cái Không, đạo ta lại vốn Không cả cái Không. Chẳng Có chẳng Không, là Có là Không, ...” Tại sao nói kỳ vậy? Nhưng mà kỳ thật: “Vô hình vô tướng” chỉ có mấy chữ đó thôi!

Hỗn độn sơ khai vốn Không, chân nhân vốn Không, chúng ta từ đó xuống, các bạn vốn Không. Cho nên ở đời này các bạn làm hung ác này kia kia nọ người ta bắt bỏ tù, lúc đó các bạn quỳ lạy dâng hết tội của cái: Không. Nhưng các bạn ra rồi các bạn cũng Có, trong Không mà Có, rồi trong Có mà Không; mà đi tới bên Bè Trên thì chỉ có Điền mới hòa tan với Thượng Đế. Thượng Đế là vô hình vô tướng, Hư Không Đại Định. Thấy không có mặt nhưng mà có tiếng nói, có âm thanh, có lời nhắn nhủ, diệu tướng là nơi đó. Diệu tướng tùy thức của chúng sanh; thì cái này nhắc tới cái cỗi Có lẫn Không, là nhắc cái cỗi của Ngài ngự.

CHƯƠNG 34

*Dem vàng ngọc cho người của quý
Đâu có bằng bố thí Pháp ngôn
Bạc vàng tiêu sẽ hết luôn
Nhưng lời nói thiện mãi còn trong tâm
Nếu như người phát tâm hoan hỷ
In Thiên Đường Du Ký, in Kinh
Tặng người công đức quang vinh
Con đường phúc ấy sẽ thành Đạo mau
Đeo vàng ngọc nặng đầu nặng cổ
Khi thác đi ai độ mình lên ?
Thí ngôn, thí phúc mới nên
Ấy là thuyền chở ta lên cõi Trời.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc:

Chương 34: Bố thí lời nói không tội lỗi

“Có kẻ hỏi rằng: Bố thí vật gì thì được công đức lớn nhất? Ta nói: Bố thí lời nói công đức lớn nhất, vì lời nói không bao giờ hết, cho nên ấn tống kinh sách quý báu như trời tưới mưa pháp ngọt ngào, muôn loài cùng hưởng, nảy nở tốt tươi. Sách Thiên Đàng Du Ký ghi lại tất cả thắng cảnh của các cõi trời, in một bản tặng cho người đời để họ nhìn thấy cảnh thiên đàng, hiểu rõ thiên văn, khai mở muôn lượng đạo tâm, dẫn dắt cứu độ chúng sanh, công đức thắng tất cả mới có thể chứng đạo thành Tiên Thánh, vượt cả lục huyền thất tổ, chẳng còn chi ràng buộc ngăn trở.

Có kẻ hỏi: Sống ở đời vật gì là quý? Ta trả lời: Không có tội với thân đó là quý nhất. Châu báu ngọc ngà, vàng bạc đeo đầy mình là tù nhân mang gông cùm xiềng xích. Mắt phàm nhìn cho là đồ quý giá, mắt huệ nhìn thấy rườm rà, phải vất bỏ những vật thế tục đó đi, nhẹ nhàng không còn gì trói buộc ngăn trở mới có thể tới được cõi Trời tự tại”.

CHƯƠNG 35

*Con người ta sống theo Nhân Quả
Nhân trước làm hóa quả đời nay
Ta gieo nhân từ kiếp này
Kiếp sau hưởng quả mỏng dày do ta
Vậy phải tu tăng gia phúc báu
Nếu kiếp này Đại Đạo chưa thành
Nhờ gieo được cái nhân lành
Kiếp sau cũng được quang vinh một đời
Hoặc sinh hạ vào nơi phú quý
Để quyết tu tiếp chí đi lên
Gieo nhân hái quả chớ quên
Nhân nào quả nấy nhân tiền không sai.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 35: Quả báo do nhân duyên

“Có kẻ hỏi: Làm cách nào để biết rõ được nhân duyên số mệnh? Ta trả lời: Nhìn nhân duyên hiện tại ắt biết rõ được nhân duyên số mệnh, nếu như tu nhân duyên đời nay ắt biết rõ được nhân duyên đời sau, may mắn không sai chệch, gieo nhân nào mọc quả ấy. Nếu hỏi nhân kiếp trước, kiếp này đang nhân đấy; nếu hỏi quả kiếp sau, kiếp này đang trồng đấy”.

Đó, thì kiếp này chúng ta làm phước, chúng ta biết thương yêu ta, chúng ta biết xây dựng ta, chúng ta biết cởi mở tâm thức của chúng ta thì cái kỳ sau chúng ta ở vị trí tốt hơn, cái đó là chắc chắn rồi. Nhân nào quả nấy. Mà nhiều người làm phước thiện, phóng sanh nhưng mà tại sao không được quả cao bằng những người tu Vô Vi và tự khai mở được tâm tạng của họ? Thì tại sao những người, cũng là người ở thế gian mà tu hoài không có được lên bậc cao? Nhưng người tu Vô Vi họ ý thức được rồi, họ khai thông ngũ tạng họ, họ thấy những cái tội lỗi trong mình của họ quá nhiều, trần trước quá nhiều, họ khai tâm mở trí và họ tiến thẳng một đường đi và tự quyết định đi thay vì chờ Thần Thánh dẫn đi. Cho nên nhiều người tu phước cũng chờ Thần Thánh dẫn đi, không có tự đi. Cho nên ngày hôm nay các bạn niệm Phật là các bạn đã chọn đường tự đi, và quyết liệt trong tâm hồn, nhất định là tôi phải tự đi và không có nhờ đỡ nữa. Phật, Tiên, Thánh, Chúa cũng vậy, Ngài đã đi và đang chờ tôi. Tôi phải đi tôi mới ngộ được Ngài.

CHƯƠNG 36

*Lòng Từ Bi chính là sức mạnh
Chúng ta cùng nuôi hạnh Từ Bi
Tới đâu hỷ xả mang đi
Cho người vui hưởng những khi tranh giành
Lực Từ Bi rất lành rất quý
Khiến cho người hoan hỷ trong Tâm
Từ Bi phải chọn gieo nhân
Là xây phúc địa tu chân Đạo thành.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 36: Sức lớn (đại lực)

“Có kẻ hỏi: Thế gian sức gì là lớn? Ta trả lời: Từ bi là sức lớn rộng nhất. Tâm từ bi biến đổi tất cả, hạnh từ bi có thể chế phục tất cả. Không tranh giành với kẻ ác, không phản kháng cùng kẻ bạo ngược, vì mục đích nhắm tới là vô địch, do đó mà sức mạnh của nó lớn rộng vô cùng. Người đời nếu như gặp sự bất bình mà đều nảy sinh tâm từ bi, hầu hết tu hạnh từ bi hẳn là hạnh phúc tới liền, sung sướng ngập tràn”.

Cho nên từ bi là sức mạnh. Cho nên ngày hôm nay chúng ta đã từ bi, chúng ta tu, chúng ta không phải là Chủ Nhân Ông hưởng thanh khí của Trời Phật, nhưng mà chúng ta còn chia cho Lục Căn, Lục Trần, chia cho mọi lỗ chân lông, từ bi tới ngón chân cái của chúng ta cũng phải giúp đỡ. Tận độ, đem những cái gì thể thiên hành đạo, những cái gì Trời Phật đã ban cho chúng ta, chúng ta đem giúp nội tâm, nội tạng của chúng ta hết. Khai mở tất cả, tận độ chúng sanh thì mới là xây dựng được hạnh từ bi. Còn người đời nói từ bi, biết gì là từ bi? Giúp đỡ người ta một đôi chút thôi, khả năng đó không có đáng kể. Mà khả năng của các bạn đây đã khai thông các bạn rồi ảnh hưởng chúng sanh, và khi các bạn giúp chúng sanh không bao giờ chúng sanh thấy được, mới là hạnh từ bi. Như luồng điện các bạn thanh nhẹ, hào quang các bạn được sáng rõ, đi đến đâu độ đến đó, thực hiện cứu khổ ban vui trong tâm lành, thiện nghiệp và không có kẻ lẻ cho người đời biết. Lúc đó các bạn mới thấy rằng từ bi là giá trị.

CHƯƠNG 37

*Kẻ tu Đạo giữ cho tâm tưởng
Phải không còn sắc tướng thị phi
Trở về thanh tịnh Vô Vi
Thân Tâm trong sạch không hề bận nơ
Hết thấy là nhân trò ảo hóa
Chấp có nên chịu quả Luân Hồi
Thân Tâm giữ sạch bụi đời
Không còn chấp trước là người chân tu.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 37: Hợp lẽ đạo

“Kẻ muốn tu đạo lớn, không còn tâm phải và quấy, không còn tưởng người với tưởng ta, thân chẳng nhiễm trước mới có thể hòa hợp cùng đạo Vô Vi. Chúng sinh mê muội nên bị đầy đọa trong cõi sắc tướng nhân duyên, ai hiểu được: sướng tức là khổ, hiểu được đạo Vô Vi liền”.

Khi chúng ta thấy cái sướng, mà ngược lại chúng ta thấy nó là khổ, chúng ta biết Vô Vi, biết hai mặt mới là Vô Vi, Vô Vi không phải một mặt.

CHƯƠNG 38

*Kẻ tu Đạo tâm cần thiện đã
Chớ nuôi tâm gieo họa cho người
Tội mình chưa biết đó thôi
Nhưng thân mình đã biết rồi, đã ghi
Làm tổn người thì mình cũng tổn
Làm khốn người mình khốn liền ngay
Phải nên nhớ kỹ câu này
Thiên Đường, Địa Ngục tâm này dựng nên.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc:

Chương 38: Lo buồn vui sướng do tâm

“Người chết chất chứa tâm tai họa vì tất cả sự tổn hại, chúng sinh chưa rõ, thân mình đã thấy rồi, nguy nan do mình tự gây, oan uổng do mình tự chuốc, thiên đàng địa ngục tất cả đều do tâm tạo thành”.

CHƯƠNG 39

*Đạo của Trời như lò lửa lớn
Cho chúng sinh chẳng tốn công gì
Kẻ xin làm đuốc soi đi
Kẻ xin thấp sáng, xin về nấu ăn
Lửa có sẵn ai cần cứ tới
Pháp của Trời là suối rất to
Tươi cho tươi cỏ cây khô
Nước trong ngọt mát ban cho người trần
Chúng sinh do Đại Đạo tu trì
Con đường thanh tịnh Vô Vi
Tự nhiên tươi sáng uy nghi vẹn toàn.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 39: Đạo pháp

“Đạo ta là đuốc lửa lớn xài hoài không hết, mặc sức mà dùng, có thể nấu chín mọi thức. Pháp ta như nguồn suối tươi tắm mọi chốn khô cần, nhuận thấm tất cả những sự phiền não, trở ngại của người đời, đạo đều tẩy trừ sạch”.

Cho nên đạo Trời là lớn lao vô cùng! Chúng ta muốn tu, chúng ta phải xông pha và phải đi tới, đừng có sợ, đừng có sợ người Cha kính yêu bỏ chúng ta. Chúng ta cứ đi tới, chúng ta phải thật lòng. Nếu chúng ta sợ sệt, chúng ta không bao giờ tận hưởng.

Cho nên khi mà bóng tối đi tới thì ánh sáng chiếu là bóng tối phải tan, thì chúng ta là phạm trược mà cố gắng tiến tới Thượng Đế thì hào quang đó sẽ chiếu phần ô trược của chúng ta và phải giải tỏa sự ô trược của chúng ta. Cho nên chúng ta phải chỉ dùng cố công xây dựng đức tin của chính mình để tiến tới. Kẻ tin đạo Chúa, tin Chúa cũng được cứu; đạo Phật, tin Phật cũng được cứu, và một lòng một dạ thì ý chí nó mới tiến tới vô cùng.

CHƯƠNG 40

*Kẻ học Đạo phải không còn thể học
Kẻ hành Đạo đến không còn thể hành
Và liễu Đạo cũng không còn thể liễu
Mới thật vào chung diệu Đạo Vô Vi
Chúng sinh tuy chịu tu trì
Vẫn mơ đến thắng cảnh gì tối cao
Là vọng kiến chấp vào sắc tướng
Cũng không thành, sẽ vướng trở ngại
Vậy cần phải giữ cho Tâm
Con đường Trung Đạo chớ nhầm ai ơi.
(Con đường phi hữu phi vô).*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc:

Chương 40: Nhập diệu

“Kẻ nhập môn pháp ta, học tới mức học chẳng cầu, hành tới mức hành chẳng mong, hoàn toàn đạt cái không muốn, đó gọi là vào cửa huyền diệu vậy, hoàn toàn trống rỗng không hề vướng mắc. Chúng sinh chấp trước, không thấu suốt trước sau, tạo nhiều cảnh giới là bởi nhận lầm muôn sắc tướng”.

CHƯƠNG 41

*Sự Thanh Tịnh chính là gốc Đạo
Để cho mình tự tạo đường đi
Thanh bản đạm bạc tu trì
Là xe chở tới Vô Vi Nát Bàn
Ham vinh hoa lòng tham khó chữa
Như thiêu thân thấy lửa xông vào
Ngu si tai hại biết bao
Chết mà chẳng biết lối nào thoát ra.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc:

Chương 41: Từ bỏ vinh hoa

“Sự thanh tịnh là gốc của đạo, sự vinh hoa là tai họa của đạo. Người chớ ghét đạm bạc, vị đạm bạc là mùi vị của muôn mùi vị. Mê muội lưu luyến thế dục chẳng khác nào con thiêu thân lao mình vào lửa, không biết cái hại của nó khiến đi tới diệt vong”.

CHƯƠNG 42

*Kẻ tu Đạo thiện tâm cần có
Phải quyết tình dứt bỏ ác tâm
Không âm mưu hại tha nhân
Thấy người khốn khổ lấy thân giữ gìn
Giữ chánh niệm ở trên tâm tướng
Là đường vào Vô Thượng Chân Nhân
Tâm mình phát tuệ cho thân
Thân Tâm mình mãi rất cần khi tu.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc:

Chương 42: Tốt xấu như nhau

“Kẻ kỹ lưỡng không bậy bạ lừa dối mê hoặc chúng sinh, chó nuôi dưỡng tâm ác độc, âm mưu đủ thứ, coi thân mình như thân người, xấu tốt vốn không khác nhau, kẻ thâu đạt được lẽ này hẳn là chứng ngộ được đạo vô thường”.

CHƯƠNG 43

*Tu Đại Đạo rất cần lập phúc
Các Tiên Chân cứu giúp chúng sinh
Không hề chán nản mệt mình
Coi điều làm đức làm lành là nhân
Nên thương chúng tu chân thành Đạo
Đức hạnh cần trước tạo là hơn
Như người chứa nước đầy nguồn
Tràn đầy bố thí chảy luôn không ngừng
Lập công đức khai trương chính đại
Lợi cho người, lại lợi cho ta
Lợi cho Đại Đạo là ba
Trồng cây Đức Hạnh hái hoa dâng Trời
Hoa Đức Hạnh muôn đời không héo
Bố thí đi lại khéo tái bồi
Nhụy hoa thơm ngát tuyết vời
Thuyền hoa chở khách lên Trời Đại La.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 43: Trước thành thực sau bố thí

“Tiên thánh coi việc mưu cầu lợi ích là trên hết, cứu giúp chúng sinh không mỏi mệt, luôn luôn gieo nhân nên đạt quả. Nếu như có kẻ làm theo gương này ắt được quả phước không sai. Trước hết phải tu đức hạnh để cho đạo đức ngập đầy, nước pháp tràn nguồn cội, tự nhiên đem cho mãi mãi không bao giờ cạn, trước thành thực sau ban phát, xuôi tuôn chảy hoài không hết”.

Cho nên người đạo, các bạn hành đạo rồi, mở Huệ Tâm thuyết pháp thao thao bất tuyệt, không cần phải lục từ điển hay sách gì, cứ việc nói là tuôn tràn ra. Đó là pháp thủy ở Bề Trên đã để sẵn cho chúng sanh, chúng sanh chịu học, chịu tiến.

Đáng lẽ tôi nói ra kết thúc những cái này rất dễ, không khó khăn, mà tại sao tôi đọc cái này? Vì các bạn đều có cuốn sách, các bạn chưa mở Huệ Tâm, các bạn nên bỏ công ra đọc. Càng đọc các bạn sẽ tiến tới siêu văn minh của Thượng Đế và sẽ được nhẹ, vì tôi đọc đây để cho các bạn bắt chước và về sẽ đọc và sẽ tìm hiểu. Rồi đó chúng ta truyền bá cho những người khác, trong chơn lý không nói bậy, không sai chạy một li những lời của Thiên Tôn.

CHƯƠNG 44

*Đức Thiên Tôn 72 diệu tướng
Mang chín màu ánh sáng Quang Hoa
Cho nên Tiên Thánh Thần qua
Thấy Ngài thì bái, nhìn và hoan hô
Thiên Tôn dạy chớ mơ sắc tướng
Sắc tướng là ngại chướng đường tu
Không còn sắc tướng hữu vô
Mới mong đi đúng Đạo đồ ai ơi.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 44: Chạy theo sắc tướng

“Có người đòi hỏi rằng: Đức Thiên Tôn diệu tướng có bảy mươi hai phép biến hóa tướng, thêm chín sắc hoa quang, các tiên cõi trời mắt nhìn thấy đức Thiên Tôn đều ca ngợi, cung kính vái lạy, quả là hiếm có vô cùng. Ta trả lời: Ta vốn vô sắc, người nhận lầm cho là sắc; ta vốn vô tướng, người nhận sai cho là tướng. Tất cả đã dùng mắt thịt nhìn nên chẳng nhìn thấu sự trống không. Nếu như lấy chính sắc và bảy mươi hai tướng nhìn ra ta tức là lìa ‘vô’ chấp ‘hữu’, chẳng thể lắng nghe được ý nghĩa ‘vô thượng’, tức siêu diệu. Ta một khi hỗn nguyên hóa tướng muôn ngàn ức, chấp một tướng là để mắt vạn tướng, cho nên sắc tướng không thực, sự biến hóa vốn giả, chúng sinh chớ nên sắc tướng hầu nhìn rõ bản tính”.

Cho nên chúng ta thấy rằng, Thượng Đế tại sao giảng lâm nói: “Các con từ ta mà ra”. Phải không? Từ hỗn độn sơ khai, từ cái Không, từ cái thanh tịnh nhất mà ra. Cho nên các bạn là người từ thanh tịnh mà ra, giảng lâm xuống thế gian. Bây giờ các bạn hiểu được cái nguyên lý này, các bạn trở về với thanh tịnh vô sắc tướng thì các bạn đến đích rồi. Nếu các bạn còn chấp sắc tướng, nói tôi tu đây rồi sau này tôi làm ông Phật, cái đó trật lất rồi! Chư Phật là vô danh. Phật là gì? Thanh khí điển xuống này, xương sống đứng này. Đó, mọi người có xương sống đứng, cái chữ Cung này, cái zig zag chữ Cung như vậy này, nó quanh co, một luồng điện âm và một luồng điện dương thành ra chữ Phật, Phật là Phật, là gió chứ có gì đâu, không có gì hết! Trống rỗng, không có. Tâm không có động, không có nghiệp. Có âm có dương mà không có nghiệp. Vô danh, đâu có phải hữu danh, Phật đâu có phải hữu danh. Phật là vô danh thì “Nhân nhân giai thành Phật”. Cái tên các bạn ở đây là tên giả, tên anh Diễm, anh Đồ, anh Sơn đó là giả, không có sự thật! Kỳ thật nó là vô danh, nó là thằng Không vậy thôi, không có gì hết! Khi các bạn tu tới thằng Không rồi, các bạn ai nói các bạn cười, pháp

tướng mở rồi: ‘Không’, vui quá! Thấy họ không biết, mình đưa tâm từ để độ họ, vốn của chúng ta là Không.

CHƯƠNG 45

Mắt người ta nhìn ra mọi sắc
Nhưng chỉ là cái mặt giả thôi
Ngộ Đạo như ngó mặt trời
Mắt trần nhìn lóa ngấm thời không ra
Nên Diệu Pháp nhìn mà chẳng rõ
Phải bao giờ Tâm ngộ mới hay
Tuệ Nhãn ở giữa chân mày
Nếu không mở được Đạo nay chẳng thành
Vây chớ có ý mình mắt sáng
Mắt Đạo là nhãn, tạng ở Tâm
Ngó thì nhìn suốt vi trần
Trông suốt Pháp Giới chẳng ngăn cách gì.

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 45: Tất cả đều nhờ đạo

“Có kẻ hỏi rằng: Tất cả đều nhờ ở mắt nên mới có thể nhìn thấy mọi sắc, đến như pháp vi diệu, chẳng thể nhìn thấy chăng? Ta trả lời: Đạo ta như ánh mặt trời, chiếu sáng muôn loài sắc tướng. Người giác ngộ lẽ này thấp sáng được ‘tâm quang’, tức ánh sáng siêu diệu của tâm, không nhìn bằng mắt phàm, để mắt tâm thanh tịnh nhìn, tự nhiên thấu suốt, pháp lý vi diệu và dùng tâm liễu ngộ, rời tâm hãm là mắt đạo”.

Cho nên cái tâm chúng ta là vi diệu, mà nếu chúng ta bỏ tâm: tu, tôi không cần cái tâm, đánh trống thổi kèn chơi, mắt đạo luôn! Cái tâm! Cho nên đạo hát là mắt đạo luôn, hát thét mắt đạo luôn! Cái tâm nó khác, cái tâm nó phải trở về với sự thanh tịnh.

CHƯƠNG 46

*Kẻ tu Đạo nhất tâm dừng tiến
Thân quyết không ô nhiễm bụi trần
Ly duyên cắt ái rất cần
Bao nhiêu ràng buộc vào thân dứt liền
Không tham chức, tham tiền mà bỏ
Không thấy đau, gặp khó mà tu
Thất tình lục dục quyết trừ
Từ Bi, nhân đạo khư khư giữ gìn
Nuôi dưỡng tâm lòng tin ở Đạo
Đức Từ Bi mình tạo cho mình
Có ngày chứng Đạo trở thành Chân Nhân.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 46: Dững chí quyết tâm học đạo

“Kẻ học đạo chớ có dị tâm, đoạn tuyệt trần trược, cắt đứt ái duyên, tâm như tro lạnh, ngăn ngừa lửa dục bốc cháy, nếu như thân mắc phải họa hoạn thì sẽ chẳng thể lường được mức tổn hại, như mũi tên bắn đi vĩnh viễn không trở lại, ta bảo vệ thân người hẳn là đắc đạo”.

Nếu mà chúng ta cứ hướng về cái dục tính thì cái trí chúng ta không có mở, không bao giờ mở; cứ dâm dục mãi, dâm dục mãi, dâm dục mãi, cái trí không có mở! Vì sao? cái chất tinh nó cung cấp lên tới đó, mà xài phí quá thì cái óc không có quân bình nữa, dễ bị cái lúc trở nên khùng điên, động loạn. Cho nên chúng ta tu, giữ Tinh Khí Thần là quan trọng, không nên hướng ngoại nhiều; hướng ngoại, tình tứ, chơi bời là tai hại. Còn cái nghiệp vợ chồng rồi từ từ sẽ dứt, cái đó là luật Nhơn Đạo. Còn cái nghiệp bên ngoài: hướng ngoại, đã có vợ con rồi đi chơi bời, tham thố, tự hủy, tự diệt, làm mình bị phạt mà không hay, bị Thượng Đế phạt mà không hay! Lần lần nó sẽ hại và nó tiêu diệt và tổn hao không có thể lường được ở tương lai, đủ thứ bệnh hết!

CHƯƠNG 47

*Kẻ tu Đạo phải luôn nhớ kỹ
Đạo sắp thành ma quỷ thử chơi
Hóa ra gái đẹp quyến người
Hóa ra vàng bạc bỏ rơi đây đường
Hóa quỷ quái ma vương dọa nạt
Hóa bạc bài sát phạt ăn chơi
Tâm mê là hồng tức thời
Đình ninh phải nhớ những lời Thiên Tôn
Lòng Từ Bi ra ơn dạy bảo
Chỉ cho ta khi Đạo gần thành
Vững tâm đừng mãi giữ mình
Chư Thiên bảo cử hoan nghênh về Trời.*

Thiên Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 47: Ngăn ngừa ma quỷ

“Học đạo khó lắm thay, quỷ Thần ma Vương chuyên đánh bại người để thành công, đẩy được người ta tới chỗ chết chúng lấy làm sung sướng. Kẻ sắp thành đạo bao giờ cũng có Thần Tiên coi Trời xuống thử xem có còn dục hay không, có ngại khó khăn nguy nan hoặc sợ sệt do tâm chưa giác ngộ, chưa thông suốt gây nên. Tỉu sắc của cải, danh lợi ái ân đều do tám ma vương lớn luôn luôn ở sát cạnh kẻ tu đạo quyến rũ để cho sa ngã, bởi vậy chúng sinh chớ cúi đầu trước ma vương, kẻ bị thử thách mà vượt qua khỏi sẽ được chư thiên bảo bọc, ma vương ghênh đón, đó mới gọi là đắc đạo”.

Cho nên trịch có một chút xiu, là một cuộc đời có mấy chục năm à, trịch một chút xiu là nguy hại luôn, rồi tự bảo vệ tự ái của mình mà không có chịu mở cửa khai thông ra, hòa để tiến thì tự nhiên nó kẹt. Nó càng ngày càng lôi cuốn, Ma Quỷ rủ ren, tâm dục càng ngày càng gia tăng thì giảm thọ và phần hồn không có nơi nương tựa nữa! Cho nên những con ma, những cô hồn chết thấy cái xác con người, nhập được là mừng lắm, sung sướng, vô ở luôn, không bao giờ chịu ra! Nó hưởng cái ngũ vị. Còn nếu nó sống một mình thì lạnh lẽo, sống ở dưới gốc cây, gốc cỏ, khổ cực, ăn côn trùng. Cho nên chúng ta người biết đường tu, con người mới có sự thông minh, chọn con đường tự tu. Sự thông minh đó sẽ giúp chúng ta tiến hóa, chúng ta nên nuôi dưỡng nó và thực hành cho kỳ được.

CHƯƠNG 48

*Kẻ thượng sĩ mong làm việc thiện
Kẻ hạ lưu mong kiếm bạc nhiều
Thích tiền bạc thích thương yêu
Chúng sinh nào cũng ít nhiều đa mang
Nay chuyển Tâm hướng sang học Đạo
Đạo sẽ thành phúc báo vô song
Thân tình ái cũng thành không
Bởi khi già chết còn mong ái gì.*

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 48: Chuyển tâm hướng về nẻo đạo

“Thượng sĩ nghĩ tới sự nghèo đức thiện, hạ sĩ nghĩ tới sự nghèo của cải. Tất cả chúng sinh ngày mất nghĩ đêm mất ngủ vì lo lắng tiền của thiếu hụt, tình ái đau lòng nên cần phải chuyển tâm học đạo, tâm đã hướng đạo, cuối cùng sẽ đạt đạo, tâm hướng tình, yêu cũng thành Không.”

Chúng ta hướng, con đường đạo là con đường mãi mãi tiến hóa mà chúng ta không biết, cứ đâm đầu ôm trong cái Có mà nó đi trở về Không, không có bao giờ đạt được một cái gì hết ở thế gian. Nói cho hay, đọc con số nghe cho vui nhưng mà rốt cuộc chả có cái gì đem đi được hết!

CHƯƠNG 49

*Kẻ tu Đạo khó như leo núi
Tới đỉnh thì thân mới nhẹ nhàng
Lúc leo phải chịu gian nan
Khi lên tuyệt đỉnh hoàn toàn thành thoi
Chúng sinh vốn bao đời bao kiếp
Nợ hồng trần là nghiệp quán quanh
Như người gánh đội đầy mình
Nếu nay vứt bỏ thân thành tự do
Thân nhẹ nhõm là vô cửa Đạo²
Lấy Vô Vi mà tạo phúc điền
Cất nhà trên cõi Cửu Thiên
Không lo bão lụt đổ nghiêng bao giờ.*

Đức Nguyên Thủy Thiên Tôn

Thiên Sư Lương Sĩ Hằng đọc và minh giải:

Chương 49: Gắng gỏi thực hành

“Học đạo quá khổ chẳng khác nào gánh nặng treo non, cho nên ta cần phải dốc lực thực hành, ...”.

Đề nói, nói các bạn niệm Phật, niệm Nam Mô A Di Đà Phật. Bây giờ niệm bằng ý niệm đây, cái tâm niệm ở dưới này mà chưa niệm được, làm sao chỉ niệm ở trên này? Nhưng mà ngày hôm nay cứ chỉ cho các bạn niệm ở đây rồi bạn cứ chú ý đó niệm thét, rồi một ngày nào nó chạy, rồi các bạn mới thấy rằng: “Chà, tôi có thể niệm được”. Thì từ đó các bạn lên trên này được rồi, sau này từ đây các bạn đi kia được, cái sự khó khăn đó các bạn vượt được, chỉ có chút xíu thôi! Giữ cái phần đó được rồi thì từ đây lên đây không có khó khăn. Đừng có chờ Bề Trên chứng, mà chúng ta cứ đâm đầu tu đi rồi Bề Trên phải chứng. Vì mọi tầng số đều có sắp đặt cái duyên điển cho chúng ta và hỗ trợ cho chúng ta thăng hoa, chúng ta không lo Bề Trên không chứng, mà chúng ta chỉ lo lười biếng không tu thôi.

“... khi đã lên được tới chóp đỉnh rồi, những sự khổ cực đó sẽ tan biến, nhìn xuống thấy tất cả đều man mác một màu. Kiếp nhân sinh sự nghiệp chắt chùng,

² Có tài liệu ghi rằng: “Thân nhẹ nhõm là vô cửa **Đạo**”

không lo trả nợ lại còn tham lam bụi đờ, không chịu ngừng nghỉ, một sớm giấc ngộ buông bỏ tất cả, tự cởi trói cho thân được tự do tức là đắc đạo, vậy người đời nên gắng gỏi thực hành”.

Cho nên 49 Chương Kinh này quý báu vô cùng!

“Tế Phật mới nói rằng : Đức Thiên Tôn vì ôm ấp lòng từ bi nên mới ban thêm bốn mươi chín chương kinh siêu diệu, mỗi câu đúng là kinh đạo trời, mỗi lời đúng là ý nghĩa thần diệu, chúng sinh quả là có phước mới được nghe kinh đạo lớn, cảm từ lượng từ bi ân đức của Thiên Tôn.

Dương Sinh: Lạy tạ đức Thiên Tôn đã ban lời chỉ dạy lẽ huyền vi thái thượng giúp ích chúng sinh dưới gầm trời không ít, thật là cảm kích vô cùng.

Thiên Tôn: Đạo lớn nguồn cội tới đây đã đủ, tôi không cần nói thêm nữa. Tôi sẽ đưa hai vị từ cõi ‘tam thanh’ tới cõi ‘nhất khí’ để bái kiến Thượng Đế, chẳng rõ ý kiến của hai vị như thế nào?

Dương Sinh: Cảm tạ sự chỉ dẫn của đức Thiên Tôn, thưa không rõ Thượng Đế ở chốn nào?

Thiên Tôn: Thượng Đế là đức ‘Hỗn Nguyên Huyền Huyền Thượng Nhân’ tức Người trên cõi mịt mờ hỗn độn thuở sơ khai, ngự tại đỉnh Côn Lôn trên ‘Thiên Tâm Sơn’ là núi lòng trời, là đức Vô Cực chí tôn, cho nên được tôn xưng là ‘Thiên Phụ, Thiên Vương, Thượng Đế, Lão Tổ, Lão Mẫu, Như Lai, Chân Tế’ chính là đạo lớn cội nguồn vậy”.

Bốn mươi chín chương kinh này là nhắn nhủ các bạn và để cho các bạn có cơ hội thức tâm và thấy giá trị các bạn đang thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí này, không có sai chạy. Chúng ta chỉ hành và không có nghi ngờ, nếu các bạn còn nghi ngờ nữa thì chuyện riêng của các bạn và các bạn sẽ tự sa thải các bạn mà thôi, chớ đường đi rất rõ ràng, rất minh bạch.

Cuốn kinh A Di Đà do Ông Tư phiên dịch và việc tu hành tôi đã thực hành và đóng góp tới ngày hôm nay cho các bạn, các bạn đã nhận diện và hiểu rõ, kể cả cõi trên giáng lâm xuống hộ độ các bạn, lo lắng từng giờ phút khắc. Tôi thấy cả giờ ngủ các bạn, mấy Vị đó cũng lo nữa! Ban đêm tôi đi tuần, tôi cũng biết, tôi cũng thấy rõ.

Cho nên các bạn yên tâm hết sức, lo tu đi và tất cả những tài liệu quý báu, bằng chữ Việt Nam các bạn có thể đọc được và cảm thức được, ân phước rất lớn! Nhiều người có cuốn kinh này mà không có cái pháp này, chính những người Trung Hoa đã có cuốn kinh này, không có cái pháp này; chưa, chưa có cái pháp này. Cái pháp này nó phù hợp với cuốn kinh này, nể Vô Vi rõ rệt, hướng độ tâm linh. Cho nên các bạn nên giữ lấy làm món quà quý, dù có tôi hay không có tôi, các bạn cũng rất hạnh phúc và giữ lấy nó mà tu. Đó là cái Kim Chi Nam để cho các bạn tiến hóa và không bao giờ bị lạc đường.

Thành thật cảm ơn sự lưu ý của các bạn./.

Vô Vi Publications

2016